

Астрид Линдгрен

Карлсон, който живее на
покрива

Карлсон, който живее на покрива

В град Стокхолм, на една съвсем обикновена улица, в една съвсем обикновена къща живее най-обикновено шведско семейство с фамилно-то име Свантесон. Това семейство се състои от един най-обикновен баща, от една най-обикновена майка и от три най-обикновени деца – Босе, Бетан и Дребосъчето.

– Аз съвсем не съм най-обикновено момче – казва Дребосъчето.

Но това, разбира се, не е истина. На света има толкова много момчета, които са на седем години, които имат сини очи и чипо носле, и немити уши, и скъсани на коленете панталонки, та не трябва ни най-малко да се съмняваме: Дребосъчето е най-обикновено момченце.

Босе е на петнайсет години и стои с по-голямо желание пред футболната врата, отколкото пред черната дъска. Значи и той е най-обикновено момченце.

Бетан е на четиринайсет години и нейните коси са досущ като на другите най-обикновени момичета.

И в цялата къща има само едно необикновено същество – това е Карлсон от покрива. Да, той живее на покрива и това само по себе си е вече необикновено. Може би в другите градове да не е така, но в Стокхолм почти никога не се е случвало някой да живее на покрива, и то в отделна малка къщичка. А, представете си, Карлсон живее тъкмо там.

Карлсон е малко, дебеличко, самоуверено човече. При това умее да лети. Всеки умее да лети със самолет и вертолет, но единичък Карлсон умее да лети самичък. Достатъчно е да натисне копчето на корема си и тозчас едно малко чудновато моторче забръмчава на гърба му. Докато перката се завърти както трябва, Карлсон стои една минута неподвижен. Но щом моторът заработи с пълна сила, Карлсон се издига, полетява с леко поклащане и си дава такъв важен и достолепен вид, сякаш е някой директор – разбира се, ако можете да си представите директор с перка на гърба.

Карлсон си живее прекрасно в своята малка къщичка на покрива. Вечер сяда на стълбата пред входа, пуши с луличка и гледа звездите. Разбира се, от покрив звездите се виждат по-добре, отколкото от прозорец, и затова може само да се учудваме, че толкова малко хора живеят по покривите.

Изглежда, че обитателите на къщата просто не се досещат да се

заселят на покрива. Те не знаят, че Карлсон си има там къщичка, защото тя е скътана зад големия комин. Пък и щяха ли възрастните да обърнат внимание на някаква си там къщурка, дори и да се спънеха в нея?

Веднъж един коминочистач съгледа неочаквано Карлсоновата къщичка. Той се учуди и си рече: „Я гледай!... Къщичка?... Не може да бъде! Кой ще построи къщичка на покрива?... Отде ли се е взела тука?“.

После коминочистачът се зае с комина, забрави за къщичката и никога вече не си спомни за нея.

Дребосъчето се радваше много, че се запозна с Карлсон. Щом Карлсон долетеше при него, започваха необикновени приключения. Изглежда, и на Карлсон беше приятно да се запознае с Дребосъчето. Защото, каквото и да се приказва, не е много приятно да живееш сам-самичък в малка къщичка, и то такава, за която никой нищо не е чувал. Тъжно е, ако няма кой да ти извика: „Здравей, Карлсон!“, когато прелиташ наблизо.

Те се запознаха през един от ония злополучни дни, в които да си малък не е много весело, макар че обикновено да си малък е чудесно нещо. Дребосъчето беше любимец на цялото семейство и всеки го глезеше колкото можеше. Но през тоя ден всичко вървеше с главата надолу. Майка му го сгълча, че е скъсал пак панталоните си, Бетан му извика: „Избърши си носа!“, а татко му се разсърди, дето се върна късно от училище.

– Шляеш се по улиците! – каза татко му. „Шляеш се по улиците!“ Ама татко му не знае, че на връщане Дребосъчето срещна едно кученце. Мило, прекрасно кученце, което подуши Дребосъчето и замахаваше приветливо опашка, сякаш искаше да стане негово кученце.

Ако зависеше от Дребосъчето, желанието на кученцето тогъчас би се изпълнило. Но бедата беше в това, че майка му и баща му в никакъв случай не искаха да държат куче въкъщи. А освен това иззад тъгъла се появи изведнъж някаква си лелка и завика: „Рики! Рики! Тука!“ – и тогава на Дребосъчето му стана съвсем ясно, че кученцето няма да стане никога негово.

– Изглежда, цял живот ще мина ей тъй, без кученце – каза тъжно Дребосъчето, когато всичко прие такъв лош обрат. – Ти, мамо, си имаш татко, Босе и Бетан са винаги заедно. Пък аз – аз си нямам никого.

– Мило мое Дребосъче, нали ние всички сме при тебе – каза майка му.

– Не зная... – промълви още по-тъжно Дребосъчето, защото изведнъж му се стори, че той наистина си няма нищичко и отнйде никого.

Но той си имаше своя стая и тръгна за там. Беше ясна пролетна вечер, прозорците бяха разтворени. Леко се поклащаха белите завески, сякаш здрависаха бледите звездици, които току-що се бяха появили по чистото пролетно небе. Дребосъчето се облегна на прозореца и се загледа навън. Той мислеше за прекрасното кученце, което бе срещнал днес. Може би това кученце лежи сега в малко кошче в кухнята и някое си момче, не Дребосъчето, а друго момче, седи редом с него на пода, милва косматата му глава и му говори: „Рики, ти си чудесно куче!“

Дребосъчето въздъхна тежко. Изведнъж той чу някакво слабо бръмчене. То се усилваше все повече и повече и ето, колкото и чудно да изглежда това, край прозореца прелетя дебело човече. Това беше Карлсон, който живееше на покрива. Но тогава Дребосъчето още не го познаваше.

Карлсон изгледа продължително и внимателно Дребосъчето и отлетя нататък. След като се издигна високо, направи малък кръг над покрива, заобиколи комините и се насочи към прозореца. После увеличи скоростта и се понесе като истински самолет край Дребосъчето. Направи втори кръг. Трети...

Дребосъчето стоеше, без да мръдне, и чакаше да види какво ще стане по-нататък. Дъхът му спря от вълнение. Мравки пропълзяха по гърба му – ами че не всеки ден прелетяват край прозореца малки дебели човечета.

А човечето през това време намали скоростта и като се изравни с прозореца, каза:

– Здравей! Може ли да кацна за минутка?

– Да, да, моля, кацнете – отговори Дребосъчето и добави:

– Мъчно ли се лети така?

– Това е най-лесната работа за мене – произнесе важно Карлсон, – защото аз съм най-добрият летец в света! Но не бих съветвал никой дембелин, приличен на чувал сено, да ми подражава.

Дребосъчето си помисли, че не си струва да се обижда от „чувал със сено“, но реши никога да не се опитва да лети.

– Как те казват? – запита Карлсон.

– Дребосъче. Истинското ми име е Сванте Свантесон.

– А мене, колкото и да е чудно това, ме наричат Карлсон. Просто Карлсон и толкоз. Здравей, Дребосъче!

– Здравей, Карлсон! – каза Дребосъчето.

– На колко си години? – попита Карлсон.

– На седем – отговори Дребосъчето.

– Отлично. Да продължим разговора – каза Карлсон.

После той бързо се прехвърли през прозореца, като праметна един по един малките си дебелички крака, и се озова в стаята.

– А ти на колко си години? – попита Дребосъчето, решил, че Карлсон се държи твърде по детски за един възрастен чичко.

– На колко ли години съм? – повтори въпроса Карлсон. – Аз съм мъж в разцвета на силите си и толкоз.

Дребосъчето не знаеше какво точно значи да бъдеш мъж в разцвета на силите си. Може би и той е мъж в разцвета на силите си, но още не знае това. Ето защо попита предпазливо:

– А в коя възраст става разцветът на силите?

– Във всички! – отговори Карлсон със самодоволна усмивка. – Във всяка възраст, но само когато се отнася до мене. Аз съм красив, умен, прилично дебел, в разцвета на силите си!

Той се приближи до поличката за книги и измъкна една от играчките на Дребосъчето – парна машина. – Хайде да я пуснем – предложи Карлсон.

– Без татко не бива – рече Дребосъчето. – Машината може да се пуца само с татко или с Босе.

– С татко, с Босе или с Карлсон, който живее на покрива. Най-добрият специалист в света по парните машини – това е Карлсон, който живее на покрива. Така предай на своя татко! – каза Карлсон.

Той грабна бързо шишето със спирта за горене, което стоеше редом с машината, напълни малкото спиртниче и запали фитила.

Макар Карлсон да беше най-добрият в света специалист по парните машини, той наливаше спирта доста несръчно и дори така го разля, че върху поличката за книги се образува цяло спиртово езеро. То пламна и върху поличката заиграха весели сини пламъчета. Дребосъчето извика уплашено и отскочи.

– Спокойствие и само спокойствие! – каза Карлсон и вдигна предпазливо своята пълна ръчичка.

Но Дребосъчето не можеше да остане спокоен, като гледаше огъня. Той сграбчи един парцал и угаси пламъка. Върху полираната повърхност на поличката останаха няколко големи безобразни петна...

– Погледни как се повреди поличката! – рече загрижено Дребосъчето. – Какво ще каже сега мама?

– О, дреболия, обикновено нещо! Няколко по-значителни петънца върху поличката за книги са обикновено нещо. Така предай на майка си.

Карлсон коленичи до парната машина и очите му заблестяха:

– Ей сега ще почне да работи.

И наистина само след миг парната машина заработи. „Пух-пах-пух“ – пхтеше тя. О, това беше най-прекрасната от всички парни машини, каквито само можеш да си представиш, и Карлсон изглеждаше толкова горд и щастлив, сякаш сам той я беше изнамерил.

– Трябва да проверя предпазната клапа – рече изведнъж Карлсон и се залови да върти някаква дръжчица. – Когато не проверяваш предпазната клапа, стават аварии.

„Пух-пах-пух – пухтеше все по-бързо и по-бързо машината. – Пух-пах-пух!“ После започна да се задъхва, сякаш препускаше галоп. Очите на Карлсон сияеха.

А Дребосъчето престана вече да се безпокои за петната върху поличката. Той беше щастлив, дето има такава чудесна машина и дето се е запознал с Карлсон, най-добрия в целия свят специалист по парни машини, който толкова майсторски провери предпазната клапа.

– Е, Дребосъче – каза Карлсон, – това се казва „пух-п ах-пух“! Разбирам от тия работи. Аз съм най-добрият спе...

Но Карлсон не успя да завърши, защото в този миг се раздаде гръмък взрив и парчета от разрушената парна машина се разлетяха навсякъде из стаята.

– Тя избухна! – извика възторжено Карлсон, сякаш беше успял да направи най-интересния фокус с парната машина. – Честна дума! Тя избухна! Какъв бумтеж! Колко силен!

Но Дребосъчето не можеше да сподели радостта на Карлсон. Той стоеше смаян, с очи, пълни със сълзи.

– Парната ми машина... – хълцаше той. – Парната ми машина стана на парчета!

– Това е дреболия, обикновено нещо! – и Карлсон махна безгрижно със своята малка пълничка ръка.

Аз ще ти дам още по-хубава машина – успокояваше той Дребосъчето.

– Ти ли? – учуди се Дребосъчето.

– Разбира се. Горе при мене има няколко хиляди парни машини.

– Къде е това „горе“ при тебе?

– Горе в моята къщичка на покрива.

– Ти имаш къщичка на покрива? – попита Дребосъчето. – И няколко хиляди парни машини?

– Е, да. Две стотици напълно сигурно.

– Колко ми се иска да дойда в твоята къщичка! – извика

Дребосъчето.

Трудно беше да повярваш в това: да съществува малка къщичка на покрива и Карлсон да живее в нея.

– И като си помислиш само каква къща, пълна с парни машини! – провикна се Дребосъчето. – Двеста машини!

– Е, аз не съм пресмятал точно колко са останали – уточни Карлсон, – но не са по-малко от няколко дузини.

– И ти нали ще ми дадеш една машина?

– Разбира се!

– Още ей сегичка ли?

– Не, първо трябва да ги попрегледам малко, да проверя предпазните клапи... е, и още нещо такова. Спокойствие и само спокойствие! Тия дни ще получиш машината.

Дребосъчето се зае да събира от пода парчетата от онова, което преди малко беше неговата парна машина.

– Представям си как ще се разсърди татко – промърмори загрижено Дребосъчето. Карлсон повдигна учудено вежди:

– За парната машина ли? Че това е дреболия, обикновено нещо, за което не си струва да се вълнуваш! Така предай на твоя татко. Аз бих му го казал сам, но бързам и не мога да се бавя повече тука... Сега няма да успея да се срещна с твоя баща. Трябва навреме да се върна вкъщи, та да видя какво става там.

– Много добре направи, дете дойде при мене – каза Дребосъчето. – Макар че, то се знае, парната машина... ти нали ще се отбиеш пак някой път?

– Спокойствие и само спокойствие! – каза Карлсон и натисна копчето на корема си.

Моторът забръмча. Карлсон все още стоеше неподвижно и чакаше перката да се завърти с всичка сила. Изведнъж той се издигна от пода и направи няколко кръга из стаята.

– Моторът нещо стърже. Трябва да отлети в работилницата да го смажат. Разбира се, и аз мога да сторя това, но бедата е там, че нямам време... Мисля все пак да се отбия в работилницата.

Дребосъчето също помисли, че така ще бъде по-разумно.

Карлсон отлети през отворения прозорец; неговата малка дебеличка фигурка се очерта ясно върху фона на пролетното небе, обсипано със звезди.

– Довиждане, Дребосъче! – извика Карлсон, като помахаше със своята пълна ръчичка, и изчезна.

Карлсон строи кула

– Нали вече ви казах, че той се казва Карлсон и че живее там горе, на покрива – рече Дребосъчето. – Какво особено има тука? Нима хората не могат да живеят, където си искат?...

– Не се инати, Дребосъче! – каза майка му. – Ако знаеш как ни изплаши! Истински взрив! Нали можеше да те убие! Наистина ли не разбираш?

– Разбирам. Но все пак Карлсон е най-добрият в света специалист по парните машини – отговори Дребосъчето и погледна сериозно майка си.

Как така не разбира тя, че е невъзможно да кажеш „не“, когато най-добрият специалист по парните машини предлага да провери предпазната клапа!

– Ти си отговорен за своите постъпки – каза строго бащата – и не трябва да стоварваш вината върху някакъв си Карлсон от покрива, който изобщо не съществува.

– Не – каза Дребосъчето, – той съществува!

– При това можел и да хвърчи – додаде насмешливо Босе.

– Да, представи си, умее – отговори Дребосъчето.

– Обещавам ти една корона, Дребосъче, ако видя с очите си Карлсон, който живее на покрива.

– Не, утре не можеш да го видиш – утре му се налага да отлети в работилницата да си смаже мотора.

– Стига си разправял измишльотини – рече майката. – По-добре виж на какво е заприличала твоята поличка за книги!

– Карлсон казва, че това е дреболия, обикновено нещо. – И Дребосъчето махна с ръка точно така, както беше махнал Карлсон, когато даваше да се разбере, че не си струва да се ядосваш за някакви си там петна върху поличката.

Ала нито думите на Карлсон, нито това движение на ръката направиха някакво впечатление на майка му.

– Значи така приказва Карлсон – рече строго тя. – Тогава предай му, че ако още веднъж си пхне носа тук, аз така ще го напляскам, та цял живот да ме помни.

Дребосъчето нищо не отговори. Стори му се ужасно, дето майка му се кани да напляска най-добрия в света специалист по парните машини.

Да, нищо хубаво не можеше да се очаква от тоя злополучен ден, когато буквално всичко вървеше наопаки.

И изведнъж Дребосъчето почувства, че много се е разтъжил по Карлсон – тоя бодър, весел човечец, който тъй забавно махаше мъничката си ръка и отсъждаше: „Неприятностите са дреболии, обикновено нещо, не си струва да се ядосваш!“ „Дали наистина Карлсон никога вече няма да долети?“ – помисли си с тревога Дребосъчето.

– Спокойствие и само спокойствие! – рече си Дребосъчето, като подражаваше на Карлсон. – Та Карлсон обеща, а той е човек, на когото може да се вярва, това изведнъж се вижда. След някой и друг ден той ще долети, бездруго ще долети.

... Дребосъчето лежеше на пода в своята стая и четеше книга, когато отново чу откъм прозореца някакво бръмчене и в стаята като грамадна пчела долетя Карлсон. Той направи няколко кръга под тавана, тананикайки си полугласно весела песничка. Като прелиташе край окачените на стената картини, той всеки път намаляваше скоростта, за да ги разгледа по-добре. При това скланяше глава на една страна и примижаваше.

– Красиви картини! – каза той най-после. – Необикновено красиви картини! Макар, разбира се, да не са толкова хубави като моите.

Дребосъчето скочи на крака и не знаеше къде да се дене от радост: толкова драго му беше, че Карлсон се върна.

– Много ли картини имаш на покрива? – попита той.

– Няколко хиляди. Пък и аз самият рисувам в свободното си време. Рисувам малки петленца, птици и разни други красиви неща. Аз съм най-добрият рисувач на петли в целия свят! – каза Карлсон, направи красиво завъртане и кацна на пода редом с Дребосъчето.

– Виж ти! – учудваше се Дребосъчето. Не мога ли и аз да отлети с тебе на покрива? Толкова много ми се иска да видя твоя дом, твоите парни машини и твоите картини!...

– Разбира се, че можеш – отговори Карлсон. – От само себе си се разбира. Ще ми бъдеш скъп гост... някой друг път.

– Дано да е скоро! – извика Дребосъчето.

– Спокойствие и само спокойствие! – каза Карлсон. – аз трябва отначало да разтребя вкъщи. Но за това няма да отиде много време. Ти нали се догаждаш кой е най-добрият майстор в света на най-бързото почистване? Това е на всички известно.

Дребосъчето не се съмняваше, че Карлсон е във всичко „най-добрият“ в целия свят. Сигурно той ще е най-добрият другар и по игра. В това

Дребосъчето се убеди от собствен опит... Наистина Кристер и Гунила са също така добри другари, но колко ги превъзхожда Карлсон, който живее на покрива! Кристер знае само да се хвали със своето куче Йофа и Дребосъчето отдавна му завижда.

„Ако утре той пак започне да се хвали с Йофа, аз пък ще му разкажа за Карлсон. Какво струва неговата Йофа в сравнение с Карлсон, който живее на покрива? Така ще му кажа.“

И все пак нямаше друго нещо на света, което Дребосъчето, тъй страстно да желаше да има, както едно кученце...

Карлсон прекъсна мислите на Дребосъчето:

– Не бих отказал да се поразвлека сега малко – каза той и се огледа с любопитство наоколо. – Не ти ли купиха нова парна машина?

Дребосъчето поклати глава. Той си спомни за своята парна машина и помисли: „Тъкмо сега, когато Карлсон е тука, мама и татко могат да се убедят, че той наистина съществува.“ Пък ако Босе и Бетан са вкъщи, той и на тях може да покаже Карлсон.

– Ще дойдеш ли да се запознаеш с мама и татко?

– Разбира се! На драго сърце – отговори Карлсон. – Ще им бъде много приятно да ме видят – аз съм толкова красив и умен – Карлсон се заразхожда доволен из стаята... – умерено пълен – добави той. – Накратко, мъж в разцвета на силите си. На твоите родители ще бъде много приятно да се запознаят с мене.

Миризма на пържени кюфтета се носеше от кухнята и по това Дребосъчето позна, че приближава обед. Като поразмисли, той реши да запознае Карлсон със своите родители следобед. Първо, никога нищо хубаво не се е получавало, когато някой е пречел на мама да пържи кюфтета. А освен това току-виж, че на татко му или на майка му им хрумне да заприказват Карлсон за парната машина или за петната върху поличката... А такъв разговор в никакъв случай не трябва да се допуска. През време на обедата Дребосъчето ще се постарее да внуши на баща си и майка си как трябва да се отнасят към най-добрия в света специалист по парни машини. И когато те се наобядват и разберат всичко, той ще покани цялото семейство в своята стая.

„Моля, заповядайте в моята стая – ще рече Дребосъчето. – На гости ми е Карлсон, който живее на покрива.“

Колко ще се учудят! Колко забавно ще бъде да гледаш лицата им!

Изведнъж Карлсон престана да се разхожда из стаята. Той замря на място и задуши въздуха като ловджийско куче.

– Кюфтета от месо – рече той. – Обожавам вкусните малки

кюфтенца!

Дребосъчето се смути. Всъщност на тия Карлсонови думи можеше да се отговори само така: „Ако обичаш, остани и обядвай с нас“. Но Дребосъчето не се реши да произнесе това изречение. Невъзможно беше да покани Карлсон на обяд, без да обади предварително на родителите си. Виж, Кристер и Гунила са друго нещо. С тях Дребосъчето може в последната минута да влети в трапезарията, когато всички останали са вече насядали около масата, и да каже: „Мила мамо, дай, моля ти се, на Кристер и Гунила грахова супа и банички!“ Но да заведеш на обед съвсем непознат малък, дебеличък човечец, който при това е разрушил парната ти машина и е изгорил поличката за книги – не, това не може така лесно да се направи!

Но нали Карлсон току-що заяви, че обожава малките вкусни кюфтета. Значи на всяка цена трябва да бъде нагостен с кюфтета. Иначе той ще се разсърди на Дребосъчето и няма вече да идва да играе с него... Ах, колко много сега всичко зависеше от тия малки кюфтета!

– Почакай една минутка! – каза Дребосъчето. – Ще изтичам до кухнята за кюфтета. Карлсон кимна одобрително.

– По-скоро донасяй! – извика той след Дребосъчето. – Само с картини не можеш се насити!

Дребосъчето влетя в кухнята. Майка му с карирана престилка стоеше до печката и пържеше превъзходните кюфтенца. От време на време тя разтърсваше големия тиган и гъсто наредените малки месни топчици подскачаха и се преобръщаха на другата страна.

– А, ти ли си, Дребосъче? – каза майката. – Скоро ще обядваме.

– Мила мамо – захвана Дребосъчето с най-подмилкващия глас, на какъвто беше способен, – мила мамо, сложи, моля ти се, няколко кюфтенца в една чинийка и аз ще ги отнеса в моята стая.

– Ей сега, синчето ми, ще обядваме – отговори майката.

– Зная, но трябва... След обяда ще ти обясня как стои работата.

– Добре, добре – рече майка му и сложи шест кюфтенца в една малка чинийка. – На, вземи!

О, великолепни кюфтенца! Те тъй възхитително миришеха, бяха тъй хубаво изпържени, зачервени – с една дума, бяха такива, каквито трябва да бъдат кюфтенцата от месо!

Дребосъчето взе чинийката с две ръце и я понесе предпазливо към своята стая.

– Ето ме и мене, Карлсон! – извика Дребосъчето, като отвори вратата.

Но Карлсон беше изчезнал. Дребосъчето стоеше с чинийката сред стаята и се озърташе. Никакъв Карлсон нямаше. Това беше толкова тъжно, че на Дребосъчето изведнъж му се развали настроението.

– Той си е отишъл – продума Дребосъчето. – Той си е отишъл!

Но изведнъж...

– Пип! – долетя до Дребосъчето някакъв странен писък.

Дребосъчето обърна глава. На кревата редом с възглавницата под одеялото мърдаше някаква малка топчица и пицеше:

– Пип! Пип!

А после изпод одеялото се подаде лукавото лице на Карлсон.

– Хи-хи! Ти каза: „Той си е отишъл“, „Той си е отишъл“... Хи-хи! А „той“ съвсем не си е отишъл – „той“ се беше само скрил... – провикна се Карлсон.

И в същия миг зърна чинийката в ръцете на Дребосъчето и моментално натисна копчето на корема си. Моторът забръмча. Карлсон полетя от кревата право към чинийката с кюфтета. И както си летеше, сграбчи едно кюфтенце, стрелна се към тавана, направи малък кръг под лампата и почна да дъвче доволен.

– Прекрасни кюфтенца! – извика Карлсон. – Рядко вкусни кюфтенца! Можеш да помислиш, че ги е приготвил най-добрият в света специалист по кюфтетата!... Но ти, разбира се, знаеш, че това не е така – добави той.

Карлсон се спусна отново към чинийката и взе още едно кюфтенце.

В този миг от кухнята се чу гласът на майката:

– Дребосъче, сядаме да обядваме, веднага си измий ръцете!

– Аз трябва да вървя – рече Дребосъчето на Карлсон и сложи чинийката на пода. – Но ей сегичка ще се върна. Обещай ми да ме чакаш.

– Добре, ще те дочакам – каза Карлсон. – Но какво да правя през това време? – Карлсон се спусна на пода и застана до Дребосъчето. – Докато те няма, аз трябва да се занимавам с нещо интересно. Наистина ли нямаш повече машини?

– Не – отговори Дребосъчето. – Машини нямам, но имам кубчета.

– Покажи ми ги! – каза Карлсон.

Дребосъчето извади от долапа, дето стояха играчките, сандъче със строителни части. Това беше наистина великолепен строителен материал – разнообразни части с различна форма. Можеха да се съединяват една с друга и да се строят всевъзможни неща.

– Ето, забавлявай се – каза Дребосъчето. – От тия части можеш да направиш и автомобил, и подемен кран, и всичко, каквото поискаш...

– Може ли най-добрият строител в света да не знае – прекъсна Карлсон Дребосъчето – какво може да се построи от тоя строителен материал!

Карлсон лапна още едно кюфтенце и се спусна към сандъчето с кубчетата.

– Сега ще видиш – продума той и изсипа всичките кубчета на пода. – Сега ще видиш!...

Но Дребосъчето трябваше да обядва. С какво удоволствие би останал тука да погледа как работи най-добрият строител в света! От прага Дребосъчето още веднъж погледна Карлсон и видя, че той седи вече на пода до кубчетата и радостно си тананика:

Ура, ура, ура! Прекрасничка игра! Красив съм аз и умен, и сръчен съм, и силен! Обичам да играя... И да си хапвам зная.

Последните думи той изпя, като поглъщаше четвъртото кюфтенце.

Когато Дребосъчето влезе в трапезарията, майка му, татко му, Босе и Бетан вече седяха на масата. Дребосъчето се промъкна на своето място и върза кърпата на врата си.

– Обещай ми нещо, мамо! И ти, татко! – каза той.

– Какво трябва да ти обещаем? – попита майката.

– Не, първо обещавайте!

Бащата беше против това да се обещава слепешката.

– Ще вземеш пак да поискаш куче – каза той.

– Не, не куче – отговори Дребосъчето. – Макар че можеш и кученце да ми обещаеш, ако искаш! Не, това е съвсем друго нещо и никак не е опасно. Обещайте, че ще ми обещаете!

– Добре де, добре – каза майката.

– Значи вие обещавате – радостно подхвана Дребосъчето – да не говорите нищо за парната машина на Карлсон, който живее на покрива...

– Интересно – намеси се Бетан, – как ще могат те да кажат или да не кажат нещо за парната машина на Карлсон, когато никога не се срещат с него?

– Не, ще се срещнат – отговори спокойно Дребосъчето, – защото Карлсон е в моята стая.

– Олеле, ей сега ще се задавя! – извика Босе. – Карлсон ли седи в твоята стая?

– Да, представи си, седи! – и Дребосъчето тържествуващо погледна настрана.

Нека по-скоро се наобядват, тогава ще видят...

– Ще ни бъде много приятно да се запознаем с Карлсон – каза

майката.

– И Карлсон мисли така – отговори Дребосъчето. Най-последно дойдох компота. Майката стана от масата. Настана решаващият миг.

– Елате всички – предложи Дребосъчето.

– Няма защо да ни подканяш – каза Бетан. – Аз няма да мирясам, докато не видя тоя твой Карлсон.

Дребосъчето вървеше напред.

– Само да изпълните това, което обещахте – каза той, като стигна до вратата на своята стая. – Нито дума за парната машина!

После той натисна дръжката и отвори вратата.

Карлсон не беше в стаята. Тоя път наистина го нямаше. Беше изчезнал. Дори в леглото на Дребосъчето не мърдаше никаква топка.

Затова пък на пода се извисяваше кула от кубчета. Твърде висока кула. И макар че Карлсон, то се знае, можеше да построи от кубчетата подземни кранове и какви ли не щещ други неща, тоя път беше наредил кубчетата просто едно върху друго, така че в края на краищата се беше получила една дълга-предълга и тясна кула, увенчана на върха с нещо, което трябваше да изобразява купол: на най-горното кубче имаше малко, кръгло кюфтенце.

Карлсон играе на палатка

Да, това беше твърде тежка минута за Дребосъчето. Разбира се, майка му съвсем не хареса това, дето нейните кюфтета украсяват кула от кубчета, и тя не се съмняваше, че това беше работа на Дребосъчето.

– Карлсон, който живее на покрива... – започна Дребосъчето, но баща му строго го прекъсна:

– Стига, Дребосъче! Не искаме повече да слушаме твоите измислици за Карлсон! Босе и Бетан се разсмяха.

– Пък и хитрец е тоя Карлсон! – каза Бетан. – Той изчезва тъкмо тогава, когато ние пристигаме.

Огорченото Дребосъче изяде изстиналото кюфтенце и събра кубчетата си. Не си струваше сега да се говори за Карлсон. Но колко лошо постъпи с него Карлсон, колко лошо!

– А сега да отидем да прием кафе и да забравим за Карлсон – каза бащата и потупа за утеха Дребосъчето по бузата.

Кафе пиеха всякога при камината в гостната. Там седнаха и сега, макар че във беше топло, ясно пролетно време и липите на улицата се бяха покрили с дребни лепкави зелени листенца. Дребосъчето не обичаше да пие кафе, но обичаше много да седи така с майка си, татко си, с Босе и Бетан пред огъня, който гореше в камината...

– Мамо, обърни се за минутка – помоли Дребосъчето, когато майка му постави върху малката масичка пред камината подноса с кафеничето.

– Защо да се обърна?

– Ти казваш, че не можеш да гледаш, когато хрускам захар, а пък аз ей сегичка ще си взема една бучка – каза Дребосъчето.

Дребосъчето трябваше да се утеши с нещо. Той беше много огорчен, че Карлсон избяга. Наистина не беше добре да постъпва така – да вземеш изведнъж да изчезнеш, без да оставиш нищо друго освен кула от кубчета, и то с кюфте отгоре.

Дребосъчето седеше на любимото си място пред камината, колкото може по-близо до огъня.

Ето тия минути, когато цялото семейство пиеше кафе следобед, бяха наистина най-приятните през деня. Тогава можеш да поговориш спокойно с татко си и майка си и те изслушваха търпеливо Дребосъчето, което не всякога ставаше през другото време. Забавно беше да следиш

как Босе и Бетан се шегуваха помежду си и подмятаха за „зубрене“. „Зубрене“ навярно се казваше някакъв друг, по-сложен начин за приготвяне на уроците, различен от оня, по който Дребосъчето учеше в началното училище. И на Дребосъчето се искаше да разкаже за своите училищни работи, но никой освен майка му и татко му не се интересуваше от тях. Босе и Бетан само се смееха на неговите разкази и той млъкваше. Боеше се да говори за неща, за които обидно се смееха. Все пак Босе и Бетан внимаваха да не дразнят Дребосъчето, защото той им отмъщаваше със същото. А Дребосъчето умееше да дразни прекрасно – че как иначе, щом имаш такъв брат като Босе и такава сестра като Бетан!

– Е, Дребосъче – попита майката, – научи ли уроците си?

Не може да се каже, че въпросите от тоя род бяха по сърце на Дребосъчето. Но щом като майка му се отнесе толкова спокойно към това, дето той изяде бучка захар, то и Дребосъчето реши да издържи мъжествено този неприятен разговор.

– Разбира се, научих ги – отговори намръщен той. През всичкото време Дребосъчето си мислеше само за Карлсон. И как хората да не могат да разберат, че докато той не научи къде изчезна Карлсон, не му е до уроци!

– А какво ви зададоха? – попита бащата. Дребосъчето вече съвсем се разсърди. Ясно беше, че тия разговори не ще имат край. Нали затова всички са се настанили сега край огъня и приказват за уроци само за да се намерят на работа.

– Зададоха ни азбуката – отговори бързо Дребосъчето. – Цялата дълга азбука. И аз я зная: първо иде „А“, после всички останали букви.

Той взе още една бучка захар и отново се замисли за Карлсон. Нека си бърбят за каквото щат, а той ще си мисли само за Карлсон. Ще го види ли пак някога, или няма да го види.

От тези мисли го откъсна Бетан:

– Ти чуваш ли, Дребосъче? Искаш ли да спечелиш двайсет и пет йоре?¹

Дребосъчето не проумя изведнъж какво му говори тя. Разбира се, той няма нищо против да спечели двайсет и пет йоре. Но всичко зависи от това какво трябва да направи, за да ги спечели.

– Двайсет и пет йоре – това е твърде малко – каза убедено той. – Сега е такава скъпотия. Как мислиш, колко струва например една петдесетйорева порция сладолед?

1. Дребна монета в Швеция. – Б. пр.

– Аз мисля петдесет йоре – усмихна се хитро Бетан.

– Ето, виждаш ли? – каза Дребосъчето. – И ти самата прекрасно разбираш, че двайсет и пет йоре – това е твърде малко.

– Не знаеш за какво става дума – каза Бетан. – Ти нищо няма да правиш. Ще трябва само да не вършиш едно-друго.

– А какво трябва да не върша?

– Ти трябва през цялата вечер да не прекрачваш прага на гостната.

– Разбираш ли, ще дойде Пеле, новият приятел на Бетан – каза Босе.

Дребосъчето кимна с глава. Ясно е, хитро са пресметнали всичко: мама и татко ще отидат на кино, Босе на футболен мач, а Бетан със своя Пеле ще си гука цяла вечер в гостната. И единствен той, Дребосъчето, ще бъде прокуден в своята стая, и то срещу такова нищожно възнаграждение, срещу двайсет и пет йоре... Ето какво било тяхното семейство!

– А какви са ушите на твоя нов приятел? И той ли е клепоух, като по-ранния? – попита Дребосъчето. Това беше казано нарочно, за да подразни Бетан.

– Чуваш ли, мамо? – каза тя. – Сега ти сама разбираш защо искам да махна отгук Дребосъчето. Който и да дойде при мене – все ще го пропъди.

– Той няма вече да прави така! – каза неуверено майката. Тя не обичаше нейните деца да се карат.

– Не, ще прави, сигурно ще прави! – настояваше Бетан. – Ти не помниш ли, как прогони Клаас? Взря се в него и каза: „Не, Бетан, кой може да одобри такива уши!“ Разбира се, че след това Клаас вече не се мярна тук.

– Спокойствие и само спокойствие! Аз ще си остана в стаята и при това напълно безплатно. Щом не искате да ме виждате, и вашите пари не са ми притрябвали.

– Добре – каза Бетан, – тогава закълни се, че цяла вечер няма да се мяркаш тук.

– Заклевам се! – рече Дребосъчето. – И знай, че не са ми притрябвали твоите пелевци. Аз сам съм готов да заплатя двайсет и пет йоре само за да не ви виждам.

И ето майката и бащата отидоха на кино, а Босе се понесе към стадиона. Дребосъчето остана в своята стая и при това съвсем безплатно. Когато пооткрехваше вратата, до него достигаше неясното бърборене от гостната. Там Бетан бърбореше със своя Пеле. Дребосъчето се помъчи да долови за какво си говорят, ала нищо не можа да разбере. Тогава той

отиде до прозореца и се взря в здрачевината. После погледна към улицата. Искаше да види не играят ли там Кристер и Гунила. При входната врата се шураха няколко момчета. Никой друг освен тях нямаше на улицата. Докато те се биеха, Дребосъчето ги следеше с любопитство, но за съжаление схватката скоро се прекрати и на Дребосъчето пак му стана твърде скучно.

И тогава той чу божествен звук. Чу да бръмчи мотор и след миг Карлсон влетя през прозореца в стаята.

– Здравей, Дребосъче! – рече безгрижно той.

– Здравей, Карлсон! Какъв вятър те носи?

– Какво?... Не разбирам какво искаш да кажеш.

– Та нали изчезна, и то тъкмо тогава, когато трябваше да се запознаеш с мама и татко. Защо офейка?

Карлсон явно се разсърди. Изпъчи се и извика:

– Не, в живота си не съм чувал подобно нещо! Нима мислиш, че нямам право да надзърна какво става у дома? Всеки стопанин трябва да се грижи за своя дом. Че как иначе? Какво съм виновен аз, че твоята майка и татко са решили да се запознаят с мен тъкмо в тоя миг, когато аз трябваше да се занимавам със своя дом?

Карлсон огледа стаята.

– Добре, че стана дума за моя дом... А къде е моята кула? – попита той. – Кой разруши моята прекрасна кула и изяде моето кюфте?

Дребосъчето се смути.

– Аз не мислех, че ще се върнеш. – каза плахо той.

– Аха, така значи! – развика се Карлсон. – Най-добрият в света строител издига кула и какво става? Кой се погрижва за нея? Кой следи тя да се запази до веки веков? Никой! Става тъкмо обратното: събарят кулата, унищожават я, а на това отгоре и чуждите кюфтета изяждат!

Карлсон отиде настрана, седна на ниската пейчица и се нацупи.

– Дреболия – каза Дребосъчето, – обикновено нещо. – И той махна с ръка също тъй, както правеше Карлсон. – Бива ли да се тревожиш за това?...

– Лесно ти е на тебе да разсъждаваш така! – промърмори сърдито Карлсон. – Лесно е да събориш всичко. Да събориш и да кажеш, че това било обикновено нещо и не заслужавало да се ядосваш. А питаш ли какво ми е на мене, строителя, който е издигнал тая кула ей с тия клетки малки ръце!

И Карлсон тикна пухкавите си ръчички право в носа на Дребосъчето. После отново седна на пейчицата и се нацупи още повече.

– Аз просто ще изляза от кожата си! – промърмори той. – Да, просто ще изляза от кожата си!

Дребосъчето съвсем се слиса. То стоеше и не знаеше какво да предприеме.

Мълчанието трая дълго. Най-накрая Карлсон каза:

– Може би ако получа някакъв малък подарък, ще се поразвеселя. Наистина, не съм напълно сигурен в това, но е възможно да ми стане по-весело, ако ми подарят нещичко...

Дребосъчето изтича до масата и почна да рови в сандъчето, дето криеше най-скъпоценните си вещи: колекция от марки, разноцветни морски камъчета, цветни пастелчета, оловни войници.

Там лежеше и едно малко електрическо фенерче. Дребосъчето го ценеше много.

– Мога ли да ти подаря ето това? – каза той. Карлсон метна бърз поглед на фенерчето и се оживи:

– Ей на, нещо подобно ми е нужно, за да се подобри настроението ми. Разбира се, моята кула беше къде-къде по-хубава, но ако ти ми дадеш това фенерче, ще се помъча да бъда малко по-весел.

– То е твое – каза Дребосъчето.

– А работи ли? – поусъмни се Карлсон, като натисна копчето. – Ура! Свети! – извика той и очите му също светнаха. – Помисли си само, когато през тъмните есенни вечери трябва да се прибирам в моята малка къщичка, аз ще запалвам това фенерче. Сега вече няма да се лутам в тъмнината между комините – каза Карлсон и поглади с ръка фенерчето.

Тия думи доставиха голяма радост на Дребосъчето и то замечта само за едно нещо – да се разходи, макар само веднъж, по покривите, и да погледа как това фенерче ще осветява пътя им в тъмнината.

– Е, Дребосъче, ето ме отново весел! Повикай майка си и татко си – да се запознаем.

– Те отидоха на кино – каза Дребосъчето.

– Отишли са на кино, вместо да се запознаят с мене! – почуди се Карлсон.

– Да, всички излязоха. Вкъщи са само Бетан и нейният нов приятел. Те седят в гостната, но аз не мога да отида там...

– Какво чувам! – извика Карлсон. – Ти не можеш да отидеш, където поискаш? Това няма да го бъде. Напред!

– Но аз се заклех... – започна Дребосъчето.

– Пък аз съм се заклел – прекъсна го Карлсон – винаги, щом забележа някаква несправедливост, същия миг да връхлетя като ястреб върху

нея.

Той приближи и потуца Дребосъчето по рамото:

– Какво си обещал?

– Обещах през цялата вечер да не ме видят в гостната.

– Та тебе никой няма да те види! – отговори Карлсон. – А ти много ли искаш да видиш новият приятел на Бетан?

– Право да си кажа, много! – отговори разпалено Дребосъчето. – По-рано Бетан дружеше с едно момче, на което ушите му бяха щръкнали. Ужасно ми се иска да видя какви уши има новият приятел.

– И аз на драго сърце бих погледнал ушите му – каза Карлсон. – Почакай за минутка! Аз ей сега ще измисля някоя леснина. Най-добрият майстор на всевъзможни лудории – това е Карлсон, който живее на покрива. – Карлсон се огледа внимателно из стаята. – Ето какво ни трябва! – извика той, като посочи с глава одеялото. – Тъкмо одеялото ни е нужно. Аз бях уверен, че ще измисля нещо...

– Какво измисли? – попита Дребосъчето.

– Ти си се заклел да не те видят цялата вечер в гостната. Нали така? Но ако се покриеш с одеялото, никой няма да те види.

– Да... но... – опита се да възрази Дребосъчето.

– Никакво „но“! – прекъсна го рязко Карлсон. – Ако ти си покрит с одеяло, ще видят одеялото, а не тебе. Аз също ще бъда покрит с одеяло, затова и мене няма да видят. Разбира се, няма по-лошо наказание от това за Бетан. Но пада й се, щом е толкова глупава... Клетата, клетата малка Бетан, така тя няма да ме види!

Карлсон смъкна одеялото от кревата и го метна върху главата си.

– Ела тук, ела по-скоро при мене – повика той Дребосъчето. – Влез в моята палатка!

Дребосъчето се пхна под одеялото при Карлсон и двамата се закикотиха радостно.

– Та Бетан не е казвала, че не иска да види в гостната палатка. Всички хора се радват, когато видят палатка. И то каква палатка, в която гори огън! – И Карлсон запали фенерчето.

Дребосъчето не беше уверен, че Бетан ще се зарадва много, като види палатката. Но и да стои редом с Карлсон в тъмнината под одеялото, дето свети фенерчето, беше толкова необикновено, толкова интересно, че просто дъхът ти замира.

Дребосъчето смяташе, че можеха да оставят на мира Бетан и с не по-малък успех да си поиграят с палатката в неговата стая, но Карлсон за нищо на света не искаше да се съгласи.

– Не мога да търпя несправедливите неща! – каза той. – Ние ще отидем в гостната, каквото и да стане!

И ето палатката започна да се движи към вратата. Дребосъчето вървеше след Карлсон. Изпод одеялото се показва малка пълничка ръчичка и тихичко отвори вратата. Палатката влезе в антрето, отделено от гостната със завеса.

– Спокойствие и само спокойствие! – прошепна Карлсон.

Палатката пресече съвсем безшумно антрето и се спря до завесата. Разговорът на Бетан и Пеле се чуваше сега по-ясно, но все още не можеше да се разбере нито дума. Лампата в гостната не светеше. Бетан и Пеле разговаряха в полумрака – види се, беше им достатъчна светлината, която идеше през прозореца от улицата.

– Така е добре – прошепна Карлсон. – Светлината на моето фенерче ще изглежда още по-ярка в полумрака.

Но за всеки случай той изгаси фенерчето.

– Нека се появим като дългоочаквана радостна изненада... – И Карлсон се закикоти под одеялото.

Тихо-тихо палатката повдигна завесата и влезе в гостната. Бетан и Пеле седяха на малкото диванче до отсрещната стена.

Тъмното петно на палатката пълзеше безшумно по пода; бавно и неумолимо се приближаваше към дивана. До него оставаха само няколко крачки, но Бетан и Пеле нищо не забелязваха. Те седяха мълчешком.

В миг ярката светлина на фенерчето пламна, разгони сивите сенки на мрачината и падна върху лицето на Пеле. Пеле скочи. Бетан изписка. Но тоз миг се разнесе взрив от смях и тропот на крака, стремглаво отдалечаващи се в антрето.

Заслепени от ярката светлина на фенерчето, Бетан и Пеле не можаха да видят нищо, но те чуха смях, див възторжен смях, който идеше иззад завесата.

– Това е моето непоносимо братче – каза Бетан – Сега ще му дам да разбере!

Дребосъчето се задавяше от смях.

После се раздаде силен шум, придружен от ново избухване на смях.

– Спокойствие и само спокойствие! – прошепна Карлсон, когато през време на своето стремглаво бягство те се спънаха и паднаха на пода.

Дребосъчето се мъчеше да бъде колкото може по-спокоен, макар че смехът му напираше. Карлсон се строполи върху Дребосъчето и той не можеше да разпознае къде са неговите крака и къде са краката на

Карлсон. Всеки миг Бетан можеше да ги настигне, затова те запълзяха на четири крака. Изплашени много, втурнаха се в стаята на Дребосъчето същия миг, когато Бетан посегна да ги хване.

– Спокойствие и само спокойствие! – шепнеше под одеялото Карлсон и неговите къси крачета тропаха по пода като барабанени палки. – Най-добрият в света бегач – това е Карлсон, който живее на покрива! – добави той, като едвам си поемаше дъх.

Дребосъчето също умееше доста бързо да тича и това сега беше наистина необходимо. Те се спасиха, като хлопнаха вратата под самия нос на Бетан. Карлсон обърна бързо ключа в ключалката и се засмя весело. А в това време Бетан с всички сили удряше по вратата.

– Почакай, Дребосъче! Ще те пипна аз тебе! – извика сърдито тя.

– Във всеки случай никой не ме видя! – отговори Дребосъчето зад вратата и Бетан отново дочу смях.

Ако Бетан не беше се разсърдила толкова много, щеше да разпознае, че се смеят двама души.

Карлсон се обзалага

Един ден Дребосъчето се върна от училище сърдит, с подутина на челото. Майка му шеташе в кухнята. Като видя подутината, естествено, се огорчи.

– Какво имаш на челото си, бедно мое момче? – попита майка му и го прегърна.

– Кристер ме замери с камък – отвърна навъсено Дребосъчето.

– С камък ли? Какво отвратително момче! – извика майката. – Защо не дойде веднага да ми кажеш?

Дребосъчето вдигна рамене:

– Че защо, нали не можеш да хвърляш камъни? Няма да улучиш с камък дори бараката.

– Ех, глупчо! Да не мислиш, че ще взема да замерям с камъни Кристер?

– А с какво друго можеш да го замериш? – учуди се Дребосъчето. – Нищо друго няма да намериш. Във всеки случай нищо по-подходящо от камък.

Майката въздъхна. Беше ясно, че не само Кристер се замерва с камъни. И нейният любимец не беше стока. Как е станало така, че малкото й момче, с такива добри сини очи, се е превърнало в побойник?

– Каж ми, не е ли възможно да минете изобщо без сбиване? Можете да се споразумявате мирно за каквото поискате. Виж какво, Дребосъче, няма такова нещо на света, по което да не се постигне споразумение, ако всичко се обсъди, както следва.

– Но, мамо, има такива неща. Ето например вчера аз пак се бих с Кристер...

– И съвсем нахалост – каза майката. – Вие прекрасно можехте да разрешите вашата препирня с думи, а не с юмруци.

Дребосъчето седна до кухненската маса и обхвана с ръце наранената си глава.

– Ти така ли мислиш? – попита той и погледна неодобрително майка си. – Кристер ми каза: „Аз мога да те набия.“ Така ми каза той. Пък аз му отговорих: „Не, не можеш.“ Е, кажи, как бихме разрешили, както ти казваш, нашата препирня с думи?

Майката не намери какво да отговори. Трябваше да прекъсне своята миротворна проповед. Нейният побойник син седеше мрачен и тя

побърза да постави пред него чаша горещо какао и пресни кифлички.

Дребосъчето много обичаше всичко това. Още от стълбата той долови сладостния дъх на току-що изпечено маслено тесто. А от майчини-те прекрасни кифлички с канела животът му ставаше много по-сносен.

Преизпълнен с благодарност, той отхапа един залък. Докато дъвчеше, майка му залепи пластирче върху подутината на челото му. После целуна тихичко болното място и попита:

– А сега за какво се разправяхте с Кристер?

– Кристер и Гунила казват, че аз съм съчинил всичко за Карлсон, който живее на покрива. Според тях това било измислица.

– А нима това не е така? – попита предпазливо майката.

Дребосъчето откъсна поглед от чашата с какаото и стрелна гневно майка си:

– Дори и ти не вярваш това, което говоря – каза той. – Аз попитах Карлсон дали не е измислица...

– Е, и какво ти отговори той? – позаинтересува се майката.

– Карлсон каза, че ако той бил измислица, това щяло да бъде най-хубавата измислица на света. Но работата е там, че той не е измислица. – И Дребосъчето си взе още една кифличка. – Карлсон смята, че, напротив, Кристер и Гунила са измислица. „Рядко глупава измислица“ – казва той. И аз така мисля.

Майка му нищо не отговори. Тя разбираше, че е безсмислено да разубеждава Дребосъчето в неговите фантазии.

– Аз смятам – каза тя най-после, – че за тебе ще е по-добре повечко да поиграваш с Гунила и Кристер и по-малко да си мислиш за Карлсон.

– Карлсон поне не ме замеря с камъни – измърмори Дребосъчето и попипа подутината на челото си. Изведнъж той си спомни нещо и се усмихна радостно на майка си. – Да, малко остана да забравя, че днес за първи път ще видя къщичката на Карлсон.

Но веднага се разкаля, дето каза това. Колко е глупаво да говориш с майка си за такива неща!

Но тия думи на Дребосъчето не се сториха на майка му по-опасни и тревожни от всичко останало, което обикновено Дребосъчето разказва-ше за Карлсон, и тя рече безгрижно:

– Че какво пък, това ще бъде навярно твърде забавно.

Дребосъчето стана от масата сит, весел и напълно доволен от живота. Подутината на челото не го болеше. В устата си чувстваше чудесния вкус на кифлички с канела, през кухненския прозорец светеше слънцето и майка му изглеждаше толкова мила в своята карирана престилка.

Дребосъчето дойде при нея, шумно целуна пълната ѝ ръка и каза:

- Колко те обичам, мамичко!
- Много се радвам – отговори майката.
- Да, обичам те, защото си много мила.

После Дребосъчето се прибра в стаята си и зачака Карлсон. Днес те трябваше заедно да отидат на покрива и ако Карлсон беше само някаква измислица, както уверяваше Кристер, едва ли Дребосъчето щеше да падне там.

„Ще дойда за тебе горе-долу в три или четири часа, а може и в пет, но в никой случай по-рано от шест“ – каза му Карлсон.

Дребосъчето така и не успя да проумее кога наистина Карлсон възнамерява да дойде, та го попита втори път.

„По никой начин не по-късно от седем, но едва ли по-рано от осем... Чакай ме примерно в девет, след като удари часовникът.“

Дребосъчето чака едва ли не цяла вечност и в края на краищата започна да му се струва, че Карлсон наистина не съществува. И когато Дребосъчето беше готов вече да повярва, че Карлсон е само измислица, чу се познатото бръмчене и в стаята влетя Карлсон – весел и бодър.

– Омръзна ми да те чакам – каза Дребосъчето. – В колко часа обеща да дойдеш?

– Аз казах горе-долу – отговори Карлсон. Така и стана: дойдох горе-долу.

Той тръгна към аквариума на Дребосъчето, в който кръжаха пъстри рибки, потопи лице във водата и почна да пие на големи глътки.

– Внимателно! Рибките ми! – извика Дребосъчето; той се уплаши, че Карлсон ненадейно може да погълне някоя и друга рибка.

– Когато човек гори в огън, налага се много да пие – каза Карлсон. – И ако дори погълне две-три рибки, това е дреболия, обикновено нещо.

– Ти имаш температура? – попита Дребосъчето.

– И още каква! Пипни ме! – И той сложи ръката на Дребосъчето на челото си.

Но Дребосъчето не усети челото му да е горещо.

– Каква температура имаш? – попита той.

– Тридесет-четиридесет градуса, не по-малко!

Дребосъчето неотдавна беше боледувал от дребна шарка и добре знаеше какво значи висока температура. Той поклати със съмнение глава:

– Не, според мене ти не си болен.

– Ех, какъв си лош! – извика Карлсон и тропна с крак. – Не мога ли и аз да заболеея както всички други хора?

– Ти искаш да заболееш? – учуди се Дребосъчето.

– Разбира се. Всички хора искат! Искам да лежа в леглото си с висока-превисока температура. Ти ще дойдеш да разбереш как се чувствам и аз ще ти кажа, че съм най-тежко болният човек на света. Тогава ти ще ме попиташ не искам ли нещо и аз ще ти отговоря, че щом съм толкова ужасно болен, от нищо не се нуждая. От нищо друго освен от една грамадна торта, от няколко коша сладки, от цяла планина шоколад и от голяма-преголяма торба бонбони!

Карлсон погледна обнадежден Дребосъчето, но то стоеше съвсем объркано, защото не знаеше отде ще достави всичко, което искаше Карлсон.

– Ти трябва да ми станеш като родна майка – продължи Карлсон. – Трябва да ме придумаш да изпия горчивото лекарство, като ми обещаеш пет йоре. Трябва да ми увиеш врата с топло шалче заради гърлото. Аз ще кажа, че то ме жули, и за пет йоре ще се съглася да остана с увит врат.

Много се искаше на Дребосъчето да стане като родна майка на Карлсон. Но това значеше да изпразни своята касичка. Тя стоеше на поличката за книги прекрасна и тежка. Дребосъчето отърча в кухнята за нож, с който почна да вади от касичката монети от пет йоре. Карлсон му помагаше с необикновено усърдие и ликуваше при всяка монета, която се търкулваше на масата. Там имаше монети по десет и по двайсет и пет йоре, но Карлсон най-много се радваше на монетите от пет йоре.

Дребосъчето хукна към съседното магазинче и накупи с всичките си пари бонбони и шоколад. Когато даде на продавача целия си капитал, спомни си изведнъж, че пестеше тия пари за кученце, и тежко въздъхна. Но той веднага си помисли, че тоя, който е решил да стане родна майка на Карлсон, не може да си позволява да има свое кученце.

Като се върна вкъщи с пълни джобове лакомства, той видя, че в гостната се беше събрало цялото семейство – и майка му, и татко му, и Бетан, и Босе пиеха следобедното си кафе, но Дребосъчето нямаше време да се присъедини към тях. За миг му мина през главата мисълта да ги покани всичките в своята стая и да ги запознае най-после с Карлсон. Но като размисли по-добре, реши, че това сега не бива да стане – може неговите близки да му попречат да отиде с Карлсон на покрива. По-добре е запознанството да се отложи за друг път.

Дребосъчето взе от фруктиерата няколко бадемове сладки,

прилични на раковинки, защото Карлсон беше му казал, че обича и сухи сладки, и се запъти към стаята си.

– Колко дълго ме заставяш да те чакам аз, който съм толкова болен и нещастен! – упрекна го Карлсон.

– Бързах, колкото можех – оправдаваше се Дребосъчето, – и толкова неща накупих...

– И не ти остана дори една монетка? А пък аз трябваше да получа пет йоре, задето ме жули по врата шалчето – прекъсна го уплашено Карлсон.

Дребосъчето го успокои, като му каза, че е запазил няколко монети.

Очите на Карлсон засияха и той заподскача от радост.

– О, аз съм най-тежко болният човек на света! – завика той. – Трябва да бъде по-скоро сложен на легло.

И тогава Дребосъчето за пръв път се замисли и каза:

– Че как ще отида на покрива, като не мога да летя?

– Спокойствие и само спокойствие! – отговори бодро Карлсон. – Ще те сложа на гръб и – едно, две, три! – ще полетим у дома. Но ти бъди предпазлив и гледай да не ти попаднат пръстите в перката!

– Смяташ ли, че ще ти стигнат силите да ме закараш на покрива?

– Ще видя – рече Карлсон. – Трудно е, разбира се, да се предположи, че аз, който съм толкова болен и нещастен, ще успея да прелетя с тебе и половината път. Но винаги може да се намери изход от всяко затруднено положение. Ако усетя, че силите ме напускат, ще те хвърля от гърба си...

Дребосъчето не смяташе, че най-добрият изход от положението е да го хвърлят върху покрива, затова се замисли.

– Виж какво, всичко ще мине благополучно. Само моторът да не спре.

– Ами ако изведнъж спре? Нали ще паднем! – каза Дребосъчето.

– Бездруго ще паднем – потвърди Карлсон. – Но това е дреболия, обикновено нещо.

Дребосъчето написа на късче хартия бележка до майка си и татко си и я остави на масата:

„Ас съм гори при Карлсон, който живей на покрива.“

Разбира се, най-добре щеше да бъде, ако успееш да се върнат вкъщи, преди майка му и баща му да са намерили тая бележка. Но ако го потърсят по-рано, то нека знаят къде се намира той. Иначе може да се случи онова, което стана един път, когато Дребосъчето гостува на баба си на село и изведнъж реши да вземе влака и да се върне вкъщи. Тогава

майка му плачеше и казваше:

„Ако на тебе, Дребосъче, ти се е поискало да се возиш на влак, защо не ми каза?“

„Защото исках да пътувам сам“ – отговори Дребосъчето.

Ето и сега е съвсем същото. Той иска да отлети с Карлсон на покрива, затова най-добре е да не иска никакво разрешение. Ако пък открият, че го няма въкъщи, той може да се оправдае с това, че е оставил бележка.

Карлсон се канеше вече да отлети. Той натисна копчето на корема си и моторът забръмча:

– Скачай бързо на рамената ми! – извика Карлсон. – Ние тозчас ще отлетим!

И наистина те излетяха през прозореца и се издигнаха... Най-напред Карлсон направи малък кръг над близкия покрив, за да изпита мотора. Моторът бумтеше тъй равномерно и надеждно, че Дребосъчето ни най-малко не се боеше.

Най-после Карлсон кацна на своя покрив.

– А сега да видим дали ще можеш да намериш моя дом? Няма да ти кажа зад кой комин се намира. Открий го сам!

Дребосъчето никога не бе се изкачвал на покрив, но неведнъж беше виждал как някакъв мъж, превързан с въже за комина, чисти снега от покрива. Дребосъчето винаги му беше завиждал. Сега той сам беше такъв щастливец, макар, разбира се, да не беше превързан с въже и сърцето му да се свиваше в гърдите, когато преминаваше от комин на комин. И изведнъж зад един от тях той наистина видя къщичка. Твърде привлекателна къщичка със зелени капаци и малко стълбище. На Дребосъчето му се поиска колкото може по-скоро да влезе в къщичката и с очите си да види всички парни машини и всички картини с нарисувани петли, изобщо всичко каквото се намира вътре.

На къщичката беше закована табелка, за да знаят всички кой живее в нея. Дребосъчето прочете:

„Карлсон
който
живее на покрива“

Карлсон разтвори широко вратата и извика:

– Добре дошъл, драги Карлсон, също и ти, Дребосъче! – и първи влезе в къщичката. – Аз трябва веднага да легна, защото съм най-тежко болният човек на света! – извика той и се хвърли върху червеното

дървено диванче до стената.

Дребосъчето влезе тичешком след него. Той можеше да се пръсне от любопитство.

В къщичката на Карлсон беше твърде удобно – Дребосъчето веднага забеляза това. Освен дървеното диванче в стаята имаше още тезгях, който служеше и за маса, гардероб, два стола и печка с желязна решетка. На нея Карлсон готвеше. Но парни машини никъде не се виждаха. Дребосъчето гледа дълго навсякъде, но никъде не можа да ги открие. Най-после не изтрая и попита:

– А къде са твоите парни машини?

– Хм – отвърна Карлсон... – моите парни машини ли?... Всички те се пръснаха изведнъж на парчета. За всичко са виновни предпазните клапи. Само предпазните клапи и нищо друго. Но това е обикновено нещо и не си струва да се огорчаваме.

Дребосъчето погледна отново наоколо.

– А къде ти са картините с петлите? Да не са се пръснали и те на парчета? – попита той язвително.

– Не, не са се пръснали – отговори Карлсон. – Ето гледай! – И той показа забодения на гардероба картон.

На голям чист лист в долния ъгъл беше нарисувано съвсем мъничко червено петленце.

– Картината се казва „Много самотно червено петле“ – обясни Карлсон.

Дребосъчето погледна това мъничко петленце. А пък Карлсон му беше говорил за хиляди картини, изобразяващи всевъзможни петли, и сега излезе, че всичко на всичко има една червеникава петлообразна буболечка.

– Това „много самотно червено петле“ е сътворено от най-добрия в света рисувач на петли... – продължи Карлсон и гласът му трепна. – Ах, колко прекрасна и печална е тая картина!... Ала не, аз няма да плача сега, защото плачът повишава температурата... – Карлсон падна възник на възглавницата и се хвана за главата. – Ти се канеше да ми бъдеш като родна майка. Хайде почвай! – изохка той.

Но Дребосъчето не проумяваше с какво трябва да почне, затова попита неуверено:

– Вземаш ли някакво лекарство?

– Да, но аз не искам да го вземам... Имаш ли монетка от пет йоре?

Дребосъчето извади монетката от джоба на панталоните си.

– Дай я тука!

Дребосъчето му подаде монетката. Карлсон я сграбчи и я стисна в шепата си; той имаше хитър и доволен вид.

– Сега да ти кажа ли какво лекарство бих взел?

– Какво? – любопитства Дребосъчето.

– „Пресладък прах“ по рецептата на Карлсон, който живее на покрива. Ще вземеш малко шоколад, малко бонбони, ще добавиш също такава порция курабии и всичко това ще счукаш и хубавичко ще го размесиш. Щом приготвиш лекарството, аз ще го взема. Това много помага против температура.

– Не ми се вярва – забеляза Дребосъчето.

– Хайде да се обзаложим. Ще ми дадеш едно шоколадче, ако съм прав.

Дребосъчето помисли, че може би тъкмо това имаше предвид майка му, когато го съветваше да разрешава препирните с думи, а не с юмруци.

– Хайде да се обзаложим – настояваше Карлсон.

– Добре – съгласи се Дребосъчето.

Той взе едно шоколадче и го сложи на тезгяха, за да се знае за какво се препират, а после почна да приготвя лекарството по рецептата на Карлсон. Той сложи в една чашка няколко бонбончета, няколко захаросани лешничета, прибави късче шоколад, счука всичко това и го размеси. После разтроши няколко курабии, наречени бадемове раковинки, и ги изсипа в чашката. Такова лекарство Дребосъчето не беше виждал в живота си, но то изглеждаше толкова апетитно, че той сам би се съгласил да заболее леко, за да вземе такова лекарство.

Карлсон се привдигна, седна на дивана и като птиче раззина широко уста. На Дребосъчето му беше съвестно да вземе макар и лъжичка от „пресладкия прах“.

– Изсипи ми голяма доза – помоли Карлсон. Дребосъчето така и направи. После те седнаха и зачакаха мълчешком кога ще спадне температурата на Карлсон.

Като мина половин минута, Карлсон рече:

– Ти си прав, това лекарство не помага при температура. Дай ми сега шоколадчето.

– На тебе ли? – зачуди се Дребосъчето. – Нали аз спечелих облога!

– Да, ти спечели облога, значи аз трябва за утеха да получа шоколадчето. Няма справедливост на тоя свят! А ти си лошо момче, което иска да изяде шоколада единствено за това, че не ми спада температурата.

Дребосъчето подаде неохотно шоколадчето на Карлсон, който в миг отхапа половината и още дъвчейки, каза:

– Няма защо да правиш кисела физиономия. Друг път, когато аз спечеля облога, ти ще получиш шоколадчето.

Карлсон продължаваше да работи енергично с челюстите си и като глътна последното късче, отпусна се на възглавката и въздъхна тежко:

– Колко са нещастни всички болни! Колко съм нещастен и аз! Е, да опитаме тогава да взема двойна доза от „пресладкия прашец“, макар и най-малко да не вярвам, че ще ме излекува.

– Защо? Аз вярвам, че двойна доза ще ти помогне. Хайде да се обзаложим – предложи Дребосъчето.

Честна дума, сега нямаше да бъде лошо и Дребосъчето да похитрува малко. Той, разбира се, не вярваше, че дори тройната порция от „пресладкия прах“ ще понижи температурата на Карлсон. Но толкова много му се искаше да се обзаложат. У него остана още едно шоколадче и то ще стане негово, ако Карлсон спечели облога.

– Добре, да се обзаложим. Пригответи ми по-скоро двойна доза „пресладък прах“. Когато трябва да се смъкне температура, не трябва нищо да се пренебрегва. Не ни остава нищо друго, освен да изпитаме всички средства и да чакаме търпеливо какво ще стане.

Дребосъчето смеси двойна доза прах и го изсипа в разтворената уста на Карлсон.

После отново седнаха, замълчаха и почнаха да чакат.

След половин минута Карлсон скочи от дивана със сияещо лице.

– Стана чудо! – извика той. – Температурата ми спадна. Ти пак спечели. Дай тук шоколада!

Дребосъчето въздъхна и даде на Карлсон последния шоколад.

Карлсон го погледна недоволен:

– Твърдоглавци като тебе изобщо не трябва да се обзалагат. Това могат да правят само хора като мене. Печели или губи, Карлсон винаги сияе като излъскана монетка.

Настана мълчание, през което Карлсон изяде своя шоколад. После каза:

– Щом си такъв лакомник, такъв ненаситник, най-добре ще бъде да поделим по братски каквото е останало. Има ли у тебе още бонбони?

Дребосъчето претърси джобовете си.

– Ето, три! – и той извади две захаросани лешничета и едно бонбонче.

– Три не се дели наполовина – рече Карлсон. Това знаят и малките

деца. – И като отне бързо от шепата на Дребосъчето бонбончето, веднага го лапна. – Сега вече можем да делим – продължи Карлсон и погледна лакомо към останалите две лешничета: едното от тях беше малко по-голямо от другото. – Тъй като аз съм много мил и крайно скромнен, разрешавам ти да вземеш първи. Но помни: който избира първи, всякога трябва да вземе по-малкото – завърши Карлсон и погледна строго Дребосъчето.

Дребосъчето се замисли за миг, но веднага съобрази:

– Аз искам да вземеш първо ти.

– Добре, щом си такъв твърдоглавец! – извика Карлсон, грабна по-голямото лешниче и начаса го пхна в устата си.

Дребосъчето погледна малкото лешниче, което лежеше сам-самичко в шепата му.

– Послушай! – каза той. – Нали ти сам казваше, че тоя, който избира първи, трябва да вземе по-малкото.

– Ех, ти малък лакомнико, ако ти избираше първи, кое лешниче щеще да вземеш?

– Може да не се съмняваш, че щях да взема по-малкото – отговори уверено Дребосъчето.

– Тогава защо се вълнуваш? Нали то остава за тебе?

Дребосъчето отново размисли, че може би тъкмо това представлява онова разрешаване на препирнята с думи, а не с юмуци, за което беше говорила майка му.

Но Дребосъчето не можеше да се сърди дълго. При това той беше радостен, че на Карлсон спадна температурата. И Карлсон си спомни за това.

– Аз ще пиша до всички лекари в света – каза той – и ще им съобща от кое лекарство спада температурата. „Вземайте «пресладкия прах», приготвен по рецептата на Карлсон, който живее на покрива.“ Така ще напиша: „Най-доброто в целия свят средство против температурата“.

Дребосъчето още не беше изял своето захаросано лешниче. То стоеше в шепата му толкова привлекателно, апетитно и прекрасно, че на Дребосъчето му се прииска да му се полюбува малко, преди да го изяде. Сложиш ли го в устата, и вече няма да го има.

Карлсон също гледеше захаросаното лешниче. Той дълго не откъсна очи от него, после сведе глава и рече:

– Хайде да се обзаложим, че аз мога да ти взема това лешниче, без да забележиш.

– Не, ти не можеш го взе, щом го държа в шепата си и го гледам

през всичкото време.

– Хайде да се обзаложим – повтори Карлсон.

– Не – рече Дребосъчето. – Аз зная, че ще спечеля и тогава ти пак ще получиш бонбона.

Дребосъчето беше уверен, че да се спори по този начин е неправилно. Когато той се обзалагаше с Босе или Бетан, наградата получаваше той, който спечели.

– Готов съм да се обзаложа, но по стария, по правилния начин, дето бонбона получава оня, който печели.

– Както искаш, ненаситнико. Значи обзалагаме се, че аз ще успея да взема това лешниче от шепата, без да забележиш.

– Добре! – съгласи се Дребосъчето.

– Фокус-мокус-препаратус! – извика Карлсон и грабна захаросаното лешниче. – Фокус-мокус-препаратус – повтори той и пхна лешничето в устата си.

– Чакай! – развика се Дребосъчето. – Аз видях как го взе.

– Приказки! – каза Карлсон и погълна бързо лешничето. – Значи ти отново печелиш. Никога не съм виждал друго момче, на което толкова много да върви в обзалагането.

– Да... но бонбонът... – избъбра смутено Дребосъчето. – Нали трябваше да го получи този, който спечели?

– Е, да – съгласи се Карлсон. – Но той вече изчезна и аз съм готов да се обзаложа, че не мога да го върна назад.

Дребосъчето премълча, но си помисли, че думите не струват и пукнатата пара, когато трябва да се разбере кой е прав и кой е крив. И той реши да каже това на майка си, щом я види.

Той пхна ръка в празния си джоб. И какво мислите!

– там намери още едно захаросано лешниче, което по-рано не беше забелязал. Големичко, лепкаво, прекрасно лешниче!

– Да се обзаложим, че у мене има захаросано лешниче! Да се обзаложим, че мога ей сега да го изям! – каза Дребосъчето и лапна бързо лешничето. Карлсон седна. Изглеждаше тъжен.

– Ти обеща, че ще ми бъдеш като родна майка, а мислиш само как да си напълниш устата с лакомства. Никога не съм виждал такова лакомо момче!

Той помълча още една минута и стана още по-тъжен.

– Първо, аз не получих монета от пет йоре, задето ме жули шалчето на врата.

– Е, да. Но нали не ти връзвахме никакво шалче – каза

Дребосъчето.

– Аз не съм виновен, че нямаше шалче. Но ако се намереше, сигурно щяхме да вържем гърлото ми. Шалчето щеше да ме жули и аз щях да получа пет йоре... – Карлсон погледна умолително Дребосъчето и очите му се напълниха със сълзи. – Аз ли трябва да страдам от това, че не се намери шалче? Смяташ ли това за справедливо?

Не, Дребосъчето не смяташе това за справедливо и даде своята последна петйорева монетка на Карлсон, който живееше на покрива.

Лудориите на Карлсон

– А сега ми се иска да се позабавлявам – каза Карлсон след една минутка. – Хайде да излезем на покрива и там все ще намерим какво да правим.

Дребосъчето се съгласи на драго сърце. Той хвана Карлсон за ръка и те заедно излязоха на покрива. Беше почнало да се смрачава и всичко наоколо изглеждаше много красиво: небето беше синьо, каквото бива през пролетта; къщите, както винаги в полумрак, изглеждаха някак тайнствени. Долу се зеленееше паркът, в който Дребосъчето често играеше, а от високите тополи, които растяха по дворищата, се носеше чудесен остър лъх на листа.

Тая вечер беше създадена просто само за разходки по покривите. От разтворените прозорци долитаха най-различни звуци и шумове: тих разговор на хора; детски смях и детски плач; звън на съдини, които някой миеше в съседна кухня; кучешки лай; дрънкане на пиано; някъде забоботи мотоциклет, а когато той отмина и шумът затихна, дочу се тропот на копита и трополене на талига.

– Ако хората знаеха колко е приятно да се ходи по покривите, отдавна биха престанали да се движат по улиците – каза Дребосъчето. – Колко е хубаво тук!

– Да, и твърде опасно – подхвана Карлсон, – защото лесно можеш да полетиш надолу. Аз ще ти покажа няколко места, където сърцето просто замира от страх.

Къщите бяха толкова притиснати една до друга, че спокойно можеше да се премине от един покрив на друг. Еркери, тавански стаи, комини, ъгли – всичко това придаваше на покривите чудноват изглед.

И наистина, да се движиш тук беше така опасно, че дъхът ти спира. На едно място между две къщи се образуваше широка пролука и малко остана Дребосъчето да полети в нея. Но в последния миг, когато кракът на Дребосъчето се беше вече подхлъзнал от корнизата, Карлсон го хвана за ръката.

– Как е, весело ли е? – извика той, като изтегляше Дребосъчето на покрива. – Ето за такива места ти говорех аз. Какво, да вървим ли по-нататък?

Ала на Дребосъчето не му се отиваше по-нататък. Сърцето му биеше много силно. Те вървяха по такива трудни и опасни места, че

трябваше да се вкопчат с ръце и крака, за да не полетят надолу. А Карлсон, в старанието си да позабави Дребосъчето, нарочно избираше по-труден път.

– Мисля, че е време да се повеселим малко – каза Карлсон. – Аз честичко се разхождам вечер по покривите и обичам да се шегувам с хората, които живеят в ей тия тавански стаи.

– Как се шегуваш? – попита Дребосъчето.

– С различните хора различно. И аз никога не повтарям една и съща шега. Познай кой е най-добрият в целия свят шегаджия?

Изведнъж някъде наблизко се раздаде силен плач на дете пеленаче. Дребосъчето още по-рано бе чул, че някой плаче, но после плачът престана. Изглежда, детето се беше поуспоило временно и сега отново бе почнало да крещи. Неговият вик долиташе от съседната таванска стая и звучеше тъжно и самотно.

– Клетото детенце! – каза Дребосъчето. – Може би го боли коремчето.

– Ей сега ще разберем – отзова се Карлсон. Те запълзяха край корнизата. Стигнаха таванската стая. Карлсон вдигна глава и надникна предпазливо в стаята.

– Съвсем изоставено дете – каза той. – Явно е, че бащата и майката скитат някъде.

Детето се късаше от плач.

– Спокойствие и само спокойствие! – Карлсон се прехвърли през прозореца и произнесе гръмко: – Пристига Карлсон, който живее на покрива – най-добрият бавач на деца в целия свят.

На Дребосъчето не му се искаше да остане сам на прозореца. Прехвърли се при Карлсон, като си мислеше с известен страх какво ли би станало, ако изведнъж се появят родителите на детето. Но Карлсон беше съвсем спокоен. Той приближи креватчето, в което лежеше бебето, и го погъделичка с пълничкия показалец под брадичката.

– Гъдел-гъдел-гъдел! – каза той закачливо и след това, обърнал се към Дребосъчето, обясни: – Всякога така усмиряват пеленачетата, когато се разплачат.

Бебето затихна за миг от учудване, но пак се разрева с нова сила.

– Гъдел-гъдел-гъдел! – повтори Карлсон и добави: – А деца се бавят и ей така...

Той взе детето на ръце и го подруса силничко няколко пъти.

Изглежда, това се стори забавно на бебето, защото то се усмихна леко с беззъбата си устица. Карлсон беше много горд.

– Колко е лесно да развеселиш едно детенце! – каза той. – Най-добрият бавач в света – това съм аз...

Но не можа да довърши, защото детето заплака отново.

– Гъдел-гъдел-гъдел! – изревава раздразнено Карлсон и задруса още по-силно малкото момиченце.

Чуваш ли какво ти казвам! Гъдел-гъдел-гъдел! Разбираш ли?

Но момиченцето пискаше с цяло гърло и Дребосъчето протегна към него ръце.

– Дай аз да го взема – каза той. Дребосъчето обичаше малките деца и често молеше майка си и баща си да му подарят една малка сестричка, щом толкова упорито отказват да му купят кученце.

Той взе от ръцете на Карлсон плачещия пакет и го притисна нежно към себе си.

– Не плачи, мъничка моя! – каза Дребосъчето. – Ти си толкова миличка!

Момиченцето млъкна, погледна Дребосъчето с блестящи сериозни очи, после се усмихна със своята беззъба устица и забъбра нещо тихичко.

– Моето „гъдел-гъдел-гъдел“ действа – заговори Карлсон. – „Гъдел-гъдел-гъдел“ винаги оказва въздействие. Хиляди пъти съм проверявал.

– Любопитно е как се казва? – рече Дребосъчето и лекичко погали с показалеца си малката нежна бузка на момиченцето.

– Гюлфия – отговори Карлсон. – Така най-често наричат малките момиченца.

Дребосъчето никога не беше чувал да наричат някое момиченце Гюлфия, но си помисли, че най-добрият бавач на деца в целия свят най-добре ще знае как наричат най-често децата.

– Мъничка Гюлфия, струва ми се, че искаш да ядеш – каза Дребосъчето, като гледаше как детето се мъчеше да засмуче неговия показалец.

– Ако Гюлфия е гладна, тука има салам и картофи – каза Карлсон, като хвърли поглед към бюфета. – Нито едно дете в света няма да умре от глад, докато Карлсон разполага със салам и картофи.

– Такива малки деца се хранят според мене с мляко – възрази Дребосъчето.

– Значи ти мислиш, че най-добрият в целия свят бавач на деца не знае с какво се хранят малките деца! – възмути се Карлсон. – Но щом толкова настояваш, аз мога да отлетя от покрива... – Тогава Карлсон погледна недоволно към прозореца и добави: – Макар че трудно ще

прекараме кравата през такова малко прозорче.

Гюлфия напразно хващаше пръста на Дребосъчето и жално хленчеше. Наистина изглеждаше гладна.

Дребосъчето потършува в бюфета, но мляко не намери: там имаше чинийка с три късчета салам.

– Спокойствие и само спокойствие! – каза Карлсон. – Спомни си откъде може да се достави мляко, но за това трябва да отлети за минутка на едно място... Довиждане, скоро ще се върна!

Той натисна копчето на корема си и още преди да се опомни Дребосъчето, излетя през прозореца.

Дребосъчето страшно се изплаши. Ами ако Карлсон по навик изчезне за няколко часа? Ами ако родителите на детето се върнат вкъщи и видят своята Гюлфия в ръцете на Дребосъчето?

Но тоя път не стана нужда да се вълнува силно. Карлсон не го остави да чака дълго. Горд като петел, той долетя през прозореца, като държеше в ръка шише с биберон, с каквито кърмят сукалчетата.

– Откъде го взе? – учуди се Дребосъчето.

– Оттам, отдето обикновено си вземам мляко – отговори Карлсон. – Взех го от един балкон в Остермалм².

– Как? Ти си го задигнал? – извика Дребосъчето.

– Аз го... взех на заем.

– На заем ли? А кога смяташ да го върнеш?

– Никога!

Дребосъчето погледна строго Карлсон. Но Карлсон махна само с ръка:

– Дреболия, обикновено нещо... Всичко на всичко едно мъничко шишенце с мляко. Там живее семейство, дето се родиха трима близнаци, и на техния балкон има цяла кофа с лед, пълна-препълнена с такива шишенца. Те само ще се зарадват, че съм взел малко мляко за Гюлфия.

Гюлфия протегна малките си ръчички към бутилчицата и замляска нетърпеливо.

– Ей сега ще стопля млякото – рече Дребосъчето и предаде Гюлфия на Карлсон, който отново почна да крещи „гъдел-гъдел-гъдел“ и да друса малката.

През това време Дребосъчето включи котлона и се зае да затопли бутилчицата.

След няколко минути Гюлфия вече лежеше в своето креватче и

2. Квартал в Стокхолм. – Б. пр.

спеше дълбоко. Тя беше сита и доволна. Дребосъчето се шураше около нея. Карлсон люлееше креватчето и то скърцаше.

– Гъдел-гъдел-гъдел!... Гъдел-гъдел-гъдел!... – високо и напевно повтаряше той.

Но въпреки тоя шум Гюлфия заспа, защото беше нахранена и уморена.

– А сега, преди да си отидем, нека да направим някоя пакост – предложи Карлсон.

Той отиде до бюфета и извади чинията с нарязания салам. Дребосъчето го следеше, ококорил се от почуда. Карлсон взе от чинията едно парченце салам.

– Сега ще видиш какво значи да се пакости. – И Карлсон окачи парченцето салам на дръжката на вратата. – Номер първи – каза той и кимна доволен. После Карлсон изтича до шкафчето, на което имаше красив бял порцеланов гълъб. Преди Дребосъчето да успее да продума, и в човката на гълъба се намери салам.

– Номер втори – рече Карлсон. – А номер три ще получи Гюлфия.

Той грабна от чинията последното парченце салам и го пхна в ръчичката на Гюлфия. Това наистина изглеждаше доста смешно. Можеше да се помисли, че Гюлфия сама е станала, взела е парченцето салам и е заспала с него.

Но Дребосъчето все пак каза:

– Моля ти се, не прави това!

– Спокойствие и само спокойствие! – отговори Карлсон. – Ние ще отучим нейните родители да излизат вечер от къщи.

– Защо? – учуди се Дребосъчето.

– Бебе, което ходи и си взема само салам, те няма да се решат да оставят самичко въщи. Кой може да предвиди какво ще му хрумне да вземе друг път? Може например бащината си празнична вратовръзка.

И Карлсон провери дали няма да падне саламът от малката ръчичка на Гюлфия.

– Спокойствие и само спокойствие! – продължаваше той. – Аз зная какво правя. Нали съм най-добрият в целия свят бавач.

Тъкмо в този миг Дребосъчето чу някой да се качва по стълбата и подскочи от страх.

– Идат! – прошепна той.

– Спокойствие и само спокойствие! – каза Карлсон и повлече Дребосъчето към прозореца.

Пхнаха вече ключа в ключалката. Дребосъчето реши, че са

пропаднаха. Но за щастие те все пак успяха да излязат на покрива. В следната минута хлопна вратата и до Дребосъчето долетяха тия думи:

– А милата малка Сусанка спи ли, спи! – каза жената.

– Да, спи си нашата щерчица – добави мъжът.

Но изведнъж се раздаде вик. Навярно бащата и майката на Гюлфия бяха забелязали, че момиченцето стиска в ръчичката парче салам.

Дребосъчето не дочака да чуе какво ще кажат родителите на Гюлфия за лудориите на най-добрия в света бавач, който, щом чу гласа им, се скри бързо зад комина.

– Искаш ли да видиш едни крадци? – попита Карлсон Дребосъчето, когато се спряха да си поемат дъх. – Тук при мене в таванската стая живеят двама първокласни крадци.

Карлсон говореше така, сякаш тия крадци бяха негова собственост. Дребосъчето се усъмни малко, но, така или иначе, прииска му се да ги види.

От прозореца на таванската стая, която посочи Карлсон, долиташе висок говор, смях и викове.

– О, та тук цари веселие! – извика Карлсон. – Да идем да видим с какво се забавляват толкова.

Карлсон и Дребосъчето отново запълзяха край корнизата. Когато стигнаха до таванската стая, Карлсон повдигна глава и погледна през прозореца. Завесата беше спусната. Но Карлсон намери дупчица, през която се виждаше цялата стая.

– Крадците имат гостенин – пошепна Карлсон. И Дребосъчето надзърна през дупката. В стаята седяха двама души, които напълно приличаха на крадци, и един славен скромнен момък, подобен на ония младежи, които Дребосъчето беше виждал в селото, дето живееше баба му.

– Знаеш ли какво мисля? – пошепна Карлсон. – Мисля, че моите крадци смятат да извършат нещо лошо. Но ние ще им попречим... – Карлсон още веднъж погледна през дупката. – Готов съм да се обзаложа на каквото искаш, че те се канят да оберат клетия момък с червената връзка!

Крадците и момъкът с връзката седяха около малка масичка до самия прозорец. Те ядяха и пиеха.

От време на време крадците потупваха приятелски своя гост по рамото, като повтаряха:

– Колко добре стана, че те срещнахме, драги Оскар!

– И аз се радвам на нашето познанство – отговаряше Оскар. – Когато идваш за пръв път в града, много ти се иска да намериш добри

другари, верни и надеждни. А то виж, че си попаднал на някои мошеници, които веднага ще те изиграят и ограбят.

Крадците потвърждаваха:

– Разбира се. Лесно можеш да станеш жертва на мошеници. Имаше късмет, че срещна Филе и мене.

– Ясно като бял ден. Ако не беше срещнал Руле и мене, щеше да си изпатиш, а сега яж и пий на воля! – каза тоя, когото наричаха Филе, и потупа отново Оскар по рамото.

Но после Филе направи нещо, което слиса Дребосъчето: крадецът като че ли случайно пхна ръка в задния джоб на Оскаровите панталони, измъкна портмонето му и внимателно го пхна в своя собствен заден джоб. Оскар нищо не забеляза, защото тъкмо тогава Руле го прегръщаше горещо. А когато Руле прекрати своите горещи прегръдки, в ръцете му се беше озовал часовникът на Оскар. Руле също така го скри в задния джоб на панталоните си и Оскар пак нищо не забеляза.

Но изведнъж Карлсон, който живееше на покрива, пхна предпазливо своята дебела ръчичка под завеската на прозореца и измъкна от джоба на Филе портмонето на Оскар. И Филе нищо не забеляза. После Карлсон пхна отново под завеската дебелината си ръчица и измъкна часовника от джоба на Руле. И она нищо не забеляза.

Но след няколко минути, когато Руле, Филе и Оскар хапнаха и пийнаха още, Филе пхна ръка в джоба си и разбра, че портмонето е изчезнало. Тогава той погледна злобно Руле и каза:

– Слушай, Руле, я ела да идем в антрето! Трябва да поговорим за нещо.

Тъкмо в тоя миг Руле бръкна в джоба си и забеляза, че часовникът е изчезнал, и той, на свой ред, изгледа злобно Филе и рече:

– Да идем! И аз искам да говоря с тебе.

Филе и Руле излязоха в антрето, а клетият Оскар остана съвсем сам. Навярно му дотегна да седи самичък, та и той излезе в антрето, за да види какво правят неговите нови другари.

Тогава Карлсон скочи бързо през прозореца и сложи портмонето в супника, но тъй като Филе, Руле и Оскар бяха изяли всичката супа, портмонето не се намокри. А часовника Карлсон закачи на лампата, която висеше на лично място и леко се поклащаше. Филе, Руле и Оскар видяха часовника веднага щом се върнаха в стаята.

Но не забелязаха Карлсон, защото той се пхна под масата, чиято покривка стигаше до пода. Под масата седеше и Дребосъчето, който въпреки своя страх по никои начин не искаше да остави Карлсон сам в

такова опасно положение.

– Я гледайте, на лампата се клати моят часовник! – извика учуден Оскар. – Как е могъл да попадне там?

Той отиде под лампата, сне часовника и го сложи в джоба на куртката си.

– А тука е моето портмоне, честна дума! – извика пак Оскар, като погледна случайно в супника. – Чудно нещо!

Руле и Филе погледнаха Оскар смаяни.

– Вижда се, и момчетата от вашето село си ги бива – казаха те.

После Оскар, Руле и Филе пак седнаха на масата.

– Драги Оскар – каза Филе, – яж и пий до насита! И те отново почнаха да ядат, да пият и да се тупат един друг по раменете. След няколко минути Филе повдигна покривката и хвърли портмонето на Оскар под масата. Навярно Филе предполагаше, че под масата портмонето ще бъде на по-сигурно място, отколкото в джоба му. Но излезе иначе. Карлсон, който седеше под масата, взе портмонето и го пхна в ръката на Руле. Тогава Руле каза:

– Филе, аз бях несправедлив към тебе, ти си благороден човек.

Подир известно време Руле пхна ръката си под покривката и сложи часовника под масата. Карлсон го взе, побутна с крак Филе и го сложи в ръката му. А Филе рече:

– Няма по-добър другар от тебе, Руле!

Но тогава Оскар извика:

– А къде ми е портмонето? Къде ми е часовникът?

В този миг и портмонето, и часовникът се озоваха пак на пода под масата, защото нито Филе, нито Руле искаха да бъдат хванати с явни улики, ако Оскар вдигнеше скандал. А Оскар вече почваше да се горещи, като гръмко искаше да му върнат вещите. Тогава Филе се развика:

– Отде да зная къде си дянал мръсното си портмоне!

А Руле добави:

– Не сме виждали твоя скапан часовник! Сам трябва да си пазиш нещата!

В това време Карлсон взе от пода първо портмонето, а после часовника и ги пхна направо в ръцете на Оскар. Оскар стисна своите вещи и извика:

– Благодаря ти, мили Филе, благодаря и на тебе, Руле, но друг път не се шегувайте така с мене!

Тогава Карлсон ритна с всички сили Филе по крака.

– Ти ще ми платиш за това, Руле! – изохка Филе. А Карлсон в това

време така удари Руле по крака, че той направо зарева от болка.

– Ти побърка ли се? Защо се биеш? – извика Руле.

Руле и Филе наизскачаха от масата и почнаха така силно да се бият, че всички чинии изпопадаха на пода и се изпочупиха. А Оскар, примрял от страх, пхна в джоба си портмонето и часовника и избяга у дома, като вече никога не се върна тука.

Дребосъчето също се изплаши, но той не можеше да избяга у дома си, затова се бе спотаил под масата.

Филе беше по-силен от Руле. Той изтика Руле в антрето, за да се разправи там докрай с него.

Тогавя Карлсон и Дребосъчето се измъкнаха бързо изпод масата. Карлсон, като видя изпочупените чинии по пода, каза:

– Всички чинии са счупени, а супникът е цял-целеничък. Колко ще е мъчно на тоя супник сам-саменичък!

И той с всички сили пухна супника о пода. После Дребосъчето и Карлсон се втурнаха към прозореца и се прехвърлиха на покрива.

Дребосъчето чу как Филе и Руле се върнаха в стаята и как Филе попита:

– А тебе, глупако, кой те би по главата, та му даде портмонето и часовника?

– Ти да не си се побъркал? – отговори Руле. – Нали ти му ги даде?

Като чу как се хулят, Карлсон толкова силно се разсмя, че коремът му се затресе.

– Е, за днес стига толкова развлечения – проговори през смях той.

И на Дребосъчето му бе дошло до гуша от днешните лудории.

Беше се вече съвсем стъмнило, когато Дребосъчето и Карлсон, хванати за ръце, се промъкнаха към малката къщичка, сгушена зад комина върху покрива на същата сграда, където живееше Дребосъчето.

Когато бяха почти стигнали, чуха сирената на летяща по улицата пожарна кола.

– Сигурно някъде има пожар – каза Дребосъчето. – Чуваш ли, минаха пожарникари.

– А може пожарът да е у вас – насърчително продума Карлсон. – Ти само веднага ми кажи. Аз на драго сърце ще им помогна, защото съм най-добрият в света пожарникар.

От покрива те видяха как пожарната спря при входа и около нея се струпа тълпа. Но огън не се виждаше никъде. Изведнъж от машината към покрива се издигна бързо дълга стълба, досущ като пожарникарската.

– Дали това не е за мене? – попита разтревожено Дребосъчето, спомнил си изведнъж за бележката, която беше оставил в своята стая; нали беше вече станало толкова късно!

– Не мога да разбера защо всички са се изпоплашили? Кой може да не хареса това, че си отишъл да се поразходиш по покрива? – възмути се Карлсон.

– Да – отговори Дребосъчето, – майка ми. Знаеш нейните нерви...

Когато Дребосъчето помисли за това, дожаля му за майка му и много му се прииска да се върне по-скоро вкъщи.

– А нямаше да е зле да се позабавяваме малко с пожарникарите... – рече Карлсон.

Но Дребосъчето не искаше повече да се забавява. Той стоеше тихо и чакаше кога най-после ще стигне покрива пожарникарят, който вече се изкачваше по

стълбата.

– Тогава прощавай, време е вече да спя – каза Карлсон. – Разбира се, ние се държахме добре, дори, направо казано – примерно. Но не трябва да се забравя, че тая сутрин аз имах силна температура, не по-малко от трийсет-четирийсет градуса.

И Карлсон заподскача към своята къщичка.

– Довиждане, Дребосъче! – извика той.

– Довиждане, Карлсон! – отвърна Дребосъчето, като не откъсваше поглед от пожарникаря, който се изкачваше все по-нависоко по стълбата.

– Ей, Дребосъче – извика Карлсон, преди да се скрие зад комина, – не казвай на пожарникарите, че живея тука! Нали аз съм най-добрият пожарникар в света и те ще вземат да ме викат, когато някъде пламне някой дом.

Пожарникарят беше вече близко.

– Стой на място и не мърдай! – заповяда той на Дребосъчето. – Чуваеш ли, да не мърдаш от мястото си! Аз ей сега ще се изкача и ще те снеса от покрива!

Дребосъчето помисли, че от страна на пожарникаря беше много мило, но безсмислено да го предупреждава. Нали цяла вечер Дребосъчето се разхожда по покривите и, разбира се, и сега би могъл да направи няколко крачки, за да стигне до стълбата.

– Мама ли те изпрати? – попита Дребосъчето пожарникаря, когато оня го взе на ръце и почна да се спуща.

– Да, майка ти. Разбира се. Но... стори ми се, че на покрива бяха

две малки момчета.

Дребосъчето си спомни молбата на Карлсон и каза сериозно:

– Не, тука нямаше друго момче.

Наистина майката на Дребосъчето имаше „нерви“. Тя и бащата, и Босе, и Бетан, и още много други чужди хора стояха на улицата и чакаха Дребосъчето. Майка му се хвърли към него, прегърна го; тя и плачеше, и се смееше. После бащата взе Дребосъчето на ръце и го понесе към къщи, притиснал го силно към себе си.

– Как ни изплаши! – каза Босе.

И Бетан заплака и проговори през сълзи:

– Никога вече не прави така. Запомни, Дребосъче, никога!

Сложиха Дребосъчето в кревата и цялото семейство се събра около него, сякаш днес беше рожденият му ден. Но бащата каза много сериозно:

– Не можеше ли да разбереш, че ще се безпокоим? Не знаеше ли, че майка ти ще скърби и ще плаче?

Дребосъчето се сви в леглото.

– А за какво се безпокоихте? – промърмори той.

Майка му го прегърна силно.

– Помисли само! – каза тя. – Ами ако беше паднал от покрива? Ако те изгубехме?

– Щяхте ли да скърбите?

– А ти как мислиш? – отговори майка му. – За никакви съкровища на света не бихме се съгласили да се разделим с тебе. Ти сам знаеш това.

– И дори за сто хиляди милиона крони ли? – попита Дребосъчето.

– Дори и за сто хиляди милиона крони.

– Значи аз толкова скъпо струвам! – зачуди се Дребосъчето.

– Разбира се – каза майка му и го прегърна още веднъж.

Дребосъчето почна да размисля: сто хиляди милиона крони – какъв огромен куп пари! Наистина ли той може да струва толкова скъпо? Нали едно кученце, истинско, прекрасно кученце, може да се купи всичко за десет крони...

– Чуй ме, татко – каза изведнъж Дребосъчето, – ако аз наистина струвам сто хиляди милиона, не мога ли да получа още сега срещу тях десет крони в брой, за да си купя малко кученце?

Карлсон – призрак

Едва на другия ден през време на обяда родителите попитаха Дребосъчето как все пак беше попаднал на покрива.

– Да не си изпъзлял през таванското прозорче? – попита майка му.

– Не, аз полетях с Карлсон, който живее на покрива – отговори Дребосъчето.

Майката и бащата се спогледаха.

– Не, така не може да продължава повече! – извика майката. – Тоя Карлсон ще ме накара да обезумя.

– Чуй ме, Дребосъче – каза бащата, – не съществува никакъв Карлсон, който да живее на покрива.

– „Не съществува!“ – повтори Дребосъчето. – Всеки случай вчера той съществуваше.

Майката поклати загрижено глава:

– Добре, че приближава ваканцията и ти ще отидеш при баба си. Надявам се, че там Карлсон няма да те преследва.

Дребосъчето не беше още мислил за тази неприятност. Нали скоро ще го изпратят да прекара лятото при баба си на село! А това значи два месеца да не вижда Карлсон.

Разбира се, лете при баба е много хубаво, там всякога става весело, но Карлсон... Ами ако Карлсон не живее вече на техния покрив, когато Дребосъчето се върне в града?

Дребосъчето седеше облакътен на масата, обгърнал с ръце главата си. Той не можеше да си представи своя живот без Карлсон.

– Не знаеш ли, че не бива да се облягаш с лакти на масата? – попита Бетан.

– Ти гледай себе си! – озъби се Дребосъчето.

– Дребосъче, вдигни лактите си от масата – каза майката. – Да ти сложа ли цветно зеле?

– Не, по-скоро ще умра, отколкото да ям зеле!

– Ох! – въздъхна бащата. – Трябва да кажеш: „Не, благодаря!“

„Защо така се надпреварват да командват момчето, което струва сто хиляди милиона?“ – помисли си Дребосъчето, но не изказа гласно мисълта си.

– Вие сами прекрасно разбирате, че когато казвам: „По-скоро ще умра, отколкото да ям зеле“, аз искам да кажа: „Не, благодаря“ – поясни

той.

– Възпитаните хора никога не говорят така – каза бащата. – А ти нали искаш да станеш възпитан човек?

– Не, татко, по-добре да стана такъв, какъвто си ти – отговори Дребосъчето.

Майката, Босе и Бетан се разсмяха.

Дребосъчето не разбра за какво се смеят, но реши, че се смеят на баща му, а това Дребосъчето не можеше да претърпи.

– Да, аз искам да бъда такъв, какъвто си ти, татко! Ти си толкова добър! – произнесе Дребосъчето, като гледаше баща си.

– Благодаря ти, мое момче – каза баща му.

– Значи наистина не искаш цветно зеле?

– Не, по-скоро ще умра, отколкото да ям зеле!

– Но то е много полезно – въздъхна майката.

– Навярно – каза Дребосъчето. – Отдавна съм забелязал: колкото едно ядене е по-безвкусно, толкова е по-полезно. Бих искал да зная защо всички тия витамини ги има само в това, което не е вкусно?...

– Витамините, разбира се, трябва да бъдат в шоколада и дъвката – забеляза духовито Босе.

– Това е най-умното от всичко, което си казвал напоследък – рече Дребосъчето.

След обяда Дребосъчето тръгна към стаята си. Той желаше от все сърце Карлсон да долети по-скоро. След някой и друг ден Дребосъчето ще отпътува от града. Затова сега трябва да се срещат колкото се може по-често.

Навярно Карлсон почувства, че Дребосъчето го чака: едва-що беше подал носа си през прозорчето, и Карлсон пристигна.

– Сега ти нямаш температура, нали? – попита Дребосъчето.

– Температура ли? Аз да съм имал температура!?... Никога не съм имал температура. Това беше внушение.

– Значи ти си беше внушил, че имаш температура? – зачуди се Дребосъчето.

– Не, аз ти внуших, че имам температура – отговори радостно Карлсон и се засмя. – Познай кой е най-големият в света хитрец?

Карлсон не остана ни за минута на едно място. Като разговаряше, през цялото време обикаляше из стаята, пипаше, каквото му попадне под ръка, отваряше и затваряше с любопитство шкафовете и разглеждаше всичко с голям интерес.

– Не, сега нямам температура. Сега съм необикновено здрав и съм

склонен да мисля за развлечения.

И Дребосъчето нямаше нищо против да се поразвлече. Но той искаше преди това баща му, майка му, Босе и Бетан да видят най-после Карлсон, та да престанат да му досаждат, като го убеждават, че Карлсон не съществува.

– Почакай ме една минутка – каза бързо Дребосъчето, – ей сегичка ще се върна.

И той се втурна през глава в гостната. Босе и Бетан не бяха вкъщи – това, разбира се, беше твърде неприятно, – но майка му и баща му седяха до камината. Дребосъчето им каза, силно развълнуван:

– Мамо и татко, елате по-скоро в моята стая!

Той реши да не им говори предварително нищо за Карлсон – по-добре ще е, ако го видят без предупреждение.

– Може би ти ще поседиш при нас? – предложи майка му.

Но Дребосъчето я потегли за ръката:

– Не, вие трябва да дойдете при мене. Там ще видите нещо...

Не особено дългите преговори завършиха успешно. Баща му и майка му тръгнаха с него. Щастливото Дребосъче радостно разтвори врата на своята стая. Най-после ще видят Карлсон!

Но Дребосъчето едва не заплака, толкова се беше обезсърчил. Стаята се оказа празна, както и миналия път, когато доведе цялото семейство да се запознае с Карлсон.

– Е, какво трябва да видим тука? – попита бащата.

– Нищо особено – измърмори Дребосъчето. За щастие в тоя миг се раздаде телефонен звън. Бащата отиде да говори по телефона, а майка му си спомни, че във фурничката се пече сладка баница, и побърза към кухнята. Така че тоя път Дребосъчето мина, без да дава обяснения.

Като остана сам, Дребосъчето седна до прозореца. Той се разсърди много на Карлсон и реши: щом прилети отново, да му каже откровено всичко, каквото мисли.

Но никой не прилетя. Вместо това двете крила на шкафа се отвори-ха и оттам се подаде лукавото лице на Карлсон.

Дребосъчето просто се вцепени от учудване.

– Какво правиш в моя шкаф?

– Да ти кажа, че там съм мътил пилета – ще те излъжа. Ако ти кажа, че съм мислил за греховете си – пак ще те излъжа. Може би ако ти кажа, че съм лежал на полицата и съм почивал – това ще бъде истина! – отговори Карлсон.

Дребосъчето тозчас забрави, че е сърдит на Карлсон. Той беше

толкова радостен, дето Карлсон се намери отново.

– Това е прекрасен гардероб, сякаш създаден нарочно за игра на криеница. Хайде да поиграем! Аз пак ще легна на полицата, а ти ще ме търсиш – каза Карлсон.

И не дочакал отговора на Дребосъчето, Карлсон се скри в гардероба. Дребосъчето чу как той се катери там, види се, на горната полица.

– Търси ме сега! – извика Карлсон.

Дребосъчето разтвори двете крила на гардероба и, разбира се, веднага видя Карлсон, който лежеше на полицата.

– Фу, какъв си противен! – завика Карлсон. – Не можа ли отначало поне малко да ме потърсиш под кревата, зад бюрото или някъде другаде? Щом си такъв, няма повече да играя с тебе. Фу, какъв си противен!

В тази минута се позвъни на входната врата и в антрето се чу гласът на майка му:

– Дребосъче, Кристер и Гунила дойдоха.

Това съобщение беше достатъчно, за да се подобри настроението на Карлсон.

– Почакай, сега ще им изиграем една шега! – пошепна той на Дребосъчето. – Я затвори по-плътнo гардероба...

Едва успя да затвори гардероба, и в стаята влязоха Гунила и Кристер. Те живееха на същата улица, където живееше Дребосъчето, и учеха с него в един клас. Дребосъчето много харесваше Гунила и често разказваше на майка си колко е „ужасно хубава“.

Дребосъчето обичаше и Кристер и отдавна му беше простил за подутина на челото. Наистина с него често се посбиваха, но веднага се и помиряваха. Впрочем Дребосъчето не се биеше само с Кристер, а с почти всичките деца от тяхната улица. Само Гунила никога не биеше.

– Как така досега да не си ударил нито веднъж Гунила? – попита го майка му.

– Тя е така „ужасно хубава“, че няма защо да я бия.

Но и Гунила можеше да изкара някога Дребосъчето из търпение. Вчера например, когато тримата се връщаха от училище и Дребосъчето разказваше за Карлсон, Гунила се разсмя високо и каза, че всичко това е негова измислица. Кристер се съгласи с нея и Дребосъчето се принуди да го цапне.

Кристер му отвърна тогава, като го замери с камъка.

Но сега, ни лук яли, ни лук мирисали, дойдоха на гости у Дребосъчето, а Кристер доведе дори и своето кученце Йофа. Дребосъчето толкова много се зарадва, че забрави за Карлсон, който лежеше на полицата в

гардероба. „Няма на света по-хубаво нещо от кучето“ – помисли си Дребосъчето. Йофа скачаше и лаеше, а Дребосъчето го прегръщаше и милваше, Кристер стоеше наблизко и съвсем спокойно наблюдаваше как Дребосъчето гали Йофа. Той знаеше, че Йофа е негово кученце и на никого друго, затова Дребосъчето можеше да играе с него колкото си иска.

Изведнъж в самия разгар на играта на Дребосъчето с Йофа Гунила попита, като се подсмиваше лукаво:

– А къде е твоят Карлсон, който живее на покрива? Ние мислехме, че ще го заварим при тебе.

И чак сега Дребосъчето си спомни, че Карлсон лежи на полицата в неговия гардероб. Но тъй като не знаеше каква лудория е измислил сега Карлсон, нищо не каза на Кристер и Гунила.

– Ти пък, Гунила, мислиш, че аз съм съчинил всичко за Карлсон, който живее на покрива. Вчера ти разправяше, че той бил измислица...

– Разбира се, че е измислица – отговори Гунила и се разсмая; на бузите ѝ се появиха трапчинки.

– Ами ако не е измислица? – попита хитро Дребосъчето.

– Но той е наистина измислица! – намеси се в разговора Кристер.

– Не е! – викна Дребосъчето.

Той не беше успял още да размисли дали си струва да разреши препринята с думи, а не с юмруци – например да вземе изведнъж да цапне Кристер, – когато от гардероба се раздаде гръмка и ясно:

– Ку-ку-ри-гу!

– Какво е това? – извика Гунила и нейната червена като вишна устича се разтвори широко от учудване.

– Ку-ку-ри-гу! – чу се отново от гардероба, сякаш пропя истински петел.

– Я, петел ли живее в гардероба ти? – учуди се Кристер.

Йофа заскимтя и се обърна към гардероба.

– Ей сега ще отворя гардероба и ще видя какво има там – каза Гунила и го отвори.

Кристер изтича при нея и също надникна в гардероба. Отначало не видяха нищо друго освен окачени дрехи. Но после от горната полица се разнесе кикотене. Кристер и Гунила погледнаха горе и видяха на полицата малко дебело човече. То се беше излегнало удобно по корем, с подпряна глава на ръка и клатеше десния си крак. Веселите му сини очи сияеха.

Кристер и Гунила гледаха мълчешком човечето, изгубили ума и

дума. Само Йофа продължаваше тихо да ръмжи.

Когато Гунила се опомни, тя продума:

– Кой е тоя?

– Една малка фантазийка – отговори чудното човече и още по-енергично заклати краката си. – Малка фантазийка, която лежи и си почива. Накъсо казано – една измислица!

– Това... това е... – проговори Кристер, като се запъваше.

– ... малка измислица, която си лежи и си кукурига – каза човечето.

– Това е Карлсон, който живее на покрива! – пошепна Гунила.

– Че кой друг, разбира се! Да не мислиш, че старата деветдесет и две годишна баба Густавсон се е промъкнала тука и се е разположила в гардероба?

Дребосъчето просто примираше от смях – толкова глупаво изглеждаха смаяните Кристер и Гунила.

– Те сякаш онемяха – промълви Дребосъчето. С един скок Карлсон скочи от полицата долу. Той се приближи до Гунила и я щипна по бузата:

– Ами тая малка измислица каква е?

– Ние... – промърмори Кристер.

– Е, ти навярно се казваш Август, нали? – попита Карлсон.

– Съвсем не се казвам Август – отговори Кристер.

– Добре. Да продължим!... – каза Карлсон.

– Те се казват Гунила и Кристер – поясни Дребосъчето.

– Да трудно ти е просто да повярваш как понякога на хората не им върви. Но сега с нищо не може да им се помогне. Пък освен това всички хора не могат да се казват Карлсоновци, я!...

Карлсон погледна любопитно наоколо и побърза да добави:

– А сега не бих имал нищо против да се позабавяваме. Може да метнем един-два стола през прозореца или да измислим друга подобна игра, а?

Дребосъчето не смяташе, че това ще бъде весела игра. Той положително знаеше, че майка му и баща му няма да одобрят такава игра.

– Да, виждам, че сте страхливци. Ако сте такива нерешителни, нищо няма да излезе. Ако не ви харесва моето предложение, измислете нещо друго. Иначе с вас няма да се спогаждам. Аз трябва с нещо да се забавявам – каза Карлсон и обиден наду устни.

– Почакай, ние ей сегичка ще измислим нещо! – пошепна с умоляващ глас Дребосъчето.

Но както изглеждаше, Карлсон беше решил да бъде сериозно

обиден.

– Я веднага да отлетя оттука... – измърмори той. И тримата разбраха каква голяма беда ще бъде, ако Карлсон си отлети, и се заеха в един глас да го увещават.

Карлсон мълча една минута, като продължаваше да се надува.

– Това, разбира се, не е сигурно, но аз бих могъл да остана, ако ей тая – и Карлсон показа с дебелия си пръстче Гунила – ме погали по главата и каже:

„Мили Карлсон“.

Гунила го погали на драго сърце и го помоли:

– Миличък Карлсон, остани! Ние непременно ще измислим нещо!

– Добре – каза Карлсон. – Съгласявам се да остана.

Децата въздъхнаха облекчено.

Майката и бащата на Дребосъчето обикновено отиваха на разходка навечер. И сега майката извика от антрето:

– Дребосъче! Кристер и Гунила могат да останат при тебе до осем часа. После веднага си легни. Като се върнем, ще дойда при тебе да ти кажа „лека нощ“.

И децата въздъхнаха облекчено.

– А защо тя не каза до колко часа аз мога да остана тука? – попита Карлсон и издаде напред долната си устна. – Ако всички са така несправедливи към мен, и аз няма да другарувам с вас.

– Ти можеш да останеш тука, докато си искаш – отговори Дребосъчето.

Карлсон още повече издаде напред устната си.

– А защо и мене не отпратят оттука точно в осем, както всичките? – каза Карлсон с обиден глас. – Не, аз така не играя!

– Добре, ще помоля мама да отпрати и тебе в осем часа – обеща Дребосъчето. – Е, а ти измисли ли на какво ще играем?

Лошото настроение на Карлсон моментално изчезна.

– Ще играем на призрази и ще плашим хората. Вие дори не можете да си представите какво мога да направя с помощта на един малък чаршаф. Ако всички хора, които съм изплашвал до смърт, ми бяха давали по пет йоре, можех да купя цяла планина шоколад. Аз съм най-добрият в света призрак – каза Карлсон и очите му заблестяха весело.

Дребосъчето, Кристер и Гунила с радост се съгласиха да играят на призрази. Но Дребосъчето каза:

– Не е задължително да плашим ужасно хората.

– Спокойствие и само спокойствие! – отвърна Карлсон. – Няма да

учиш най-добрия в света призрак как трябва да се държи призрактът. Аз само лекичко ще изплаша всички до смърт и никой няма дори да забележи това. – Той дойде до кревата на Дребосъчето и взе чаршафа. – От това може да се направи твърде прилична дреха за призрака.

Карлсон извади от чекмеджето на бюрото пастелчета и нарисува върху единия ъгъл на чаршафа страшно лице. После взе ножици и преди Дребосъчето да успее да го спре, бързо изряза две дупки за очи.

– Чаршафтът е дреболия, обикновено нещо. А призрактът трябва да вижда какво става наоколо, иначе той ще почне да блуждае и ще попадне в края на краищата кой знае къде.

После Карлсон се зави презглава с чаршафа, така че навън останаха само малките му дебели ръчички.

Макар децата да знаеха, че това под чаршафа е Карлсон, те все пак се поуплашиха. Йофа бясно залая. Когато Карлсон включи своето моторче и закръжи около лампата, чаршафтът се развя наоколо и стана още по-страшно. Това беше наистина ужасно зрелище.

– Аз съм малък призрак с мотор! – викаше той. – Див съм, но съм симпатичен.

Децата притихнаха и следяха боязливо неговия полет. А Йофа просто се скъсваше от лай.

– Изобщо – продължи Карлсон – аз обичам да слушам, когато летя, бръмченето на мотора си, но докато съм призрак, навярно трябва да включа заглушителя. Ето така! Той направи няколко кръга съвсем безшумно и заприлича още повече на призрак.

Сега оставаше да се намери някой, когото да изплашат.

– Не може ли да отидем на най-долната площадка на стълбището? Някой ще влезе вкъщи и до смърт ще се изплаши!

В това време телефонът зазвъня, но Дребосъчето реши да не се обажда. Нека си звъни!

Тогава Карлсон почна да въздиша и стене.

– Пет пари не струва оня призрак, който не умее да въздиша и стене – поясни той. – Това е първото нещо, на което учат младите призраци в тяхното училище.

Всички тия приготовления отнеха немалко време. Когато те стояха вече пред входната врата и се готвеха да излязат и застанат на стълбището, за да плашат минавачите, изведнъж се чу леко драшене. Дребосъчето помисли, че майка му и баща му се връщат вкъщи. Но изведнъж той видя как в отвора на кутията за писма някой провира стоманена тел. Дребосъчето веднага разбра, че у тях се промъкват крадци. Той си

спомни, че преди няколко дни баща му бе прочел на майка му съобщение, че в града са се появили много крадци по квартирите. Отначало звънят по телефона. Като се убедят, че въкъщи няма никого, крадците разбиват ключалката и изнасят от квартирата всичко ценно.

Дребосъчето се изплаши страшно, като разбра какво става, но не по-малко се изплашиха Кристер и Гунила. Кристер беше затворил Йофа в стаята на Дребосъчето, за да не развали играта на призраци, и сега много съжеляваше за това. Само Карлсон никак не се изплаши.

– Спокойствие и само спокойствие! – прошепна той. – В такива случаи призракът е незаменим. Хайде да се промъкнем тихичко в гостната стая, където твоят баща навярно пази златото и брилянтите.

Карлсон, Дребосъчето, Гунила и Кристер влязоха на пръсти в гостната и като внимаваха да не вдигат шум, те се изпокриха кой където свари зад мебелите. Карлсон влезе в красивия старинен бюфет, дето майката слагаше покривките и кърпите за ядене, и притвори как да е вратичката зад себе си. Не успя да я затвори както трябва, защото тъкмо в тоя миг в гостната влязоха дебнешком крадците. Дребосъчето, който лежеше под дивана при камината, се подаде предпазливо и погледна: сред стаята стояха двама младежи, доста съмнителни на вид. И представете си, това бяха Филе и Руле!

– Сега трябва да разберем къде са скрити парите – каза Филе с хриплив шепот.

– Ясно е, тука – отвърна Руле, като посочи старинно бюро с много чекмеджета.

Дребосъчето знаеше, че в едно от тия чекмеджета майка му държеше парите за покупки, а в другото пазеше скъпоценни пръстени и брошки, които й беше подарила майка й, и бащините му медали, получени за точна стрелба. „Колко ужасно ще е, ако крадците задигнат всичко“ – помисли Дребосъчето.

– Я потърси тук – каза Филе, – пък аз ще отида в кухнята да прегледам дали там няма сребърни лъжици и вилици.

Филе изчезна, а Руле почна да отваря чекмеджетата на бюрото и изведнъж той направо подсвирна от възторг.

„Навярно е намерил парите“ – помисли Дребосъчето.

Руле измъкна друго чекмедже и отново подсвирна – там той видя пръстените и брошките.

Но не можа още веднъж да свирне, защото в тоя миг вратичката на бюфета се разтвори и оттам изхвъркна призракът, като издаваше ужасни стенания. Когато Руле се обърна и видя призрака, той изгрухтя от ужас

и изгърва на пода парите, пръстените, брошките и всичко останало. Призракът подхвърчаше около него, стенеше и въздишаше; после изведнъж се насочи към кухнята. След секунда в гостната се вмъкна Филе. Беше бледен като платно.

– Руле, там има ризрак! – запищя той.

Той искаше да извика „Руле, там има призрак!“, но от страх езикът му се заплете и се получи „Руле, там има ризрак!“

Пък и здравата се беше уплашил! След него в стаята влетя призракът и почна така зловещо да въздиша и стене, че дъхът ти просто да спре.

Руле и Филе хукнаха към вратата, а призракът се виеше около тях. Обезумели от страх, те изскочиха в антрето, а оттам на стълбищната площадка. Призракът ги преследваше по петите, погна ги надолу по стълбата и от време на време викаше с глух и страшен глас:

– Спокойствие и само спокойствие! Сега ще ви настигна и ще ви стане много весело!

Но призракът се умори и се върна в гостната стая. Дребосъчето събра от пода парите, пръстените, брошките и ги сложи обратно в бюрото. А Гунила и Кристер прибраха всички вилици и лъжици, които беше разпилял Филе, когато бягаше от кухнята до гостната.

– Най-добрият в света призрак – това е Карлсон, който живее на покрива – каза призракът и сне от себе си чаршафа.

Децата се смееха. Те бяха щастливи.

А Карлсон добави:

– Нищо не може да замени призрака, когато трябва да се плашат крадци. Ако хората знаеха това, непременно биха прикачили по един малък злобен призрак към всяка каса в града.

Дребосъчето скачаше от радост, че всичко взе такъв добър обрат.

– Хората са толкова глупави, че вярват в призраци. Просто смешно! – извика той. – Татко казва, че изобщо нищо свръхестествено не съществува – и Дребосъчето, сякаш да потвърди тия думи, кимна с глава. – Глупаци са тия крадци. Те помислиха, че призрак излетя от бюфета! А всъщност това беше само Карлсон, който живее на покрива. Нищо свръхестествено!

Карлсон играе на сцена с дресираното куче Алберг

На следното утро, още сънено, чорлавото момче със синя пижама на райета дошляпа босо при майка си в кухнята. Баща му беше отишъл вече на работа, а Босе и Бетан – на училище. Дребосъчето почваше училище по-късно и това беше много удобно, защото той обичаше да остава ей така, насаме сутрин с майка си, макар и не задълго. В такива минути е хубаво да си поприказвате, да си попеете песни или да си разкажете някоя и друга приказка. Макар че Дребосъчето е вече голямо момче и ходи на училище, той седи с радост в скута на майка си, стига само никой да не го вижда.

Когато Дребосъчето влезе в кухнята, майка му седеше до кухненската маса, четеше вестник и пиеше кафе. Дребосъчето се намести в скута ѝ. Майка му го прегърна и нежно го притисна към себе си. Така те седяха, докато Дребосъчето напълно се разсъни.

Снощи майката и бащата се върнаха от разходка по-късно, отколкото предполагаша. Дребосъчето вече лежеше в своето креватче и спеше. Той се мятеше насън. Когато го завиваше, майка му забеляза дупките на чаршафа. А самият чаршаф беше толкова измърсен, сякаш някой нарочно го беше изцапал с въглища. И тогава майката помисли: „Никак не е чудно, че Дребосъчето тъй скоро е заспал.“ А сега, когато пакостникът седеше на коленете ѝ, тя реши твърдо да не го пуца, докато не ѝ обясни кой е сторил новата пакост.

– Слушай, Дребосъче, бих искала да зная кой е изрязал дупките на твоя чаршаф. Само не се опитвай, моля ти се, да казваш, че това е сторил Карлсон, който живее на покрива.

Дребосъчето мълчеше и мислеше напрегнато. Какво да стори? Нали тъкмо Карлсон изряза дупките, а майка му забрани да говори за него. Дребосъчето реши да не разказва също така и за крадците, защото и тогава майка му нямаше да повярва.

– Е, кажи кой! – повтори настойчиво майката, като не получи отговор.

– Не би ли могла да попиташ за това Гунила? – каза хитро Дребосъчето и помисли: „По-добре е Гунила да разкаже на мама как беше всичко. На нея мама ще повярва повече, отколкото на мене.“

„А! Значи Гунила е разрязала чаршафа“ – помисли майката на

Дребосъчето. И помисли още, че нейното Дребосъче е добро момче, щом не иска да издава другите, а иска сама Гунила да разкаже всичко.

Майката прегърна Дребосъчето. Тя реши да не го разпитва сега повече, но при сгоден случай да говори с Гунила.

– Ти много ли обичаш Гунила? – попита майката на Дребосъчето.

– Да, много – отговори Дребосъчето.

Майката зачете отново вестника, а Дребосъчето седеше мълчешком на коленете ѝ и мислеше.

Кого всъщност той наистина обича? Преди всичко майка си... и татко си... Обича още и Босе и Бетан... Е, да, най-много все пак тях обича, особено Босе. Но понякога така им се сърди, че всичката обич пропада. Той обича и Карлсон, който живее на покрива, и Гунила също обича. Да, може би ще се ожени за нея, когато порасне, защото, щеш не щеш, трябва да имаш жена. Разбира се, най-много би желал да се ожени за майка си, но това е невъзможно.

Изведнъж в главата на Дребосъчето мина мисъл, която го разтревожи.

– Слушай, мамо, а когато Босе порасне голям и умре, трябва ли да се ожена за неговата жена?

Майка му притегли чашката към себе си и погледна Дребосъчето учудена.

– Защо мислиш така? – попита тя, като сдържа смеха си.

Дребосъчето се изплаши, че е изтърсил някоя голяма глупост, затова реши да замълчи. Но майка му настояваше:

– Кажи, отде ти дойде това наум?

– Ами когато Босе порасна, аз получих стария му велосипед и старите му ски... И кънките, с които той се е пързал, когато е бил като мене... Аз износвам старите му пижами, неговите обуца и всичко останало...

– Да, но от неговата стара жена аз ще те избавя. Обещавам ти – каза майката сериозно.

– А не може ли да се ожена за тебе? – попита Дребосъчето.

– Това е невъзможно – отговори майка му, – защото аз вече съм омъжена за татко ти.

Да, това беше така.

– Какво несполучливо съвпадение е това, че аз и татко те обичаме – рече недоволен Дребосъчето.

Тука майка му се разсмя и каза:

– Щом двамата ме обичате, значи аз съм добра.

– Е, тогава ще се ожена за Гунила – въздъхна Дребосъчето. – Щом все пак ще трябва да се жения!

И Дребосъчето отново се замисли. Той мислеше за това, че навярно няма да му е много приятно да живее с Гунила, защото понякога с нея трудно се погаждаха. Пък изобщо на него повече му се искаше да живее заедно с майка си, баща си, Босе и Бетан, а не с някаква си там жена.

– Повече ми се иска да си имам куче, отколкото жена – каза Дребосъчето. – Мамо, ти не можеш ли да ми подариш едно кученце?

Майка му въздъхна. Ето на, Дребосъчето пак отвори дума за своето желано кученце! Но тоя разговор й беше почти толкова непоносим, колкото и разговорите за Карлсон, който живее на покрива.

– Знаеш ли какво, Дребосъче? – каза майката. – Време е вече да се обличаш, за да не закъснееш за училище.

– Да, ясно ми е – отговори Дребосъчето. – Щом спомена за кученце, ти веднага отваряш дума за училище.

Тоя ден на Дребосъчето му беше приятно да отиде на училище, защото имаше да обсъди много неща с Кристер и Гунила.

Вкъщи те се връщаха, както всякога, заедно. И това сега много радваше Дребосъчето, защото и Кристер, и Гунила вече познаваха Карлсон.

– Той е толкова весел, нали? Как мислиш, днес ще долети ли пак?

– Не зная – отговори Дребосъчето. – Той каза, че ще долети „горе-долу“ днес. А това значи – когато му хрумне.

– Надявам се да долети „горе-долу“ днес – каза Кристер. – Може ли да дойдем с Гунила при тебе?

– Разбира се – отговори Дребосъчето.

В това време се появи още едно същество, което също пожела да върви с тях: когато децата трябваше да пресекат улицата, при Дребосъчето дотича малък черен пудел. Той подуши крака на Дребосъчето и дружески джафна.

– Вижте какво славно кутренце! – извика радостно Дребосъчето. – То навярно се е уплашило от уличното движение и ме моли да го преведа на отсрещната страна.

Дребосъчето щеше да е щастлив, ако му паднеше да преведе кученцето през всички кръстовища в града. Изглежда, кученцето почувства това: то тичаше и подскачаше по улицата, като гледаше все да се притисне в краката на Дребосъчето.

– Колко е миличко! – каза Гунила. – Ела тука, малко кученце!

– Не, то иска да върви с мене – каза Дребосъчето и хвана кучето за нашияника. – То мене обикна.

– И мене обикна – каза Гунила.

Малкото кученце изглеждаше така, сякаш беше готово да обича всички хора по света, стига и те да го обичат. И Дребосъчето обикна това кученце. О, как го обикна! Той се наведе към кученцето и започна да го милва и да го гали, като тихичко подсвиркваше и цъкаше с уста. Всички тези нежни звуци трябваше да означават, че черният пудел е най-милото, най-прекрасното куче на света. Кученцето въртеше опашка и даваше по всевъзможни начини да се разбере, че и то мисли така. Радостно скачаше и лаеше, а когато децата кривнаха в своята улица, то припна след тях.

– Може да е бездомно – каза Дребосъчето. Това беше последната му надежда: той за нищо на света не искаше да се раздели с кученцето. – Може да си няма и стопанин?

– Е, да, навярно си няма – съгласи се Кристер.

– Ти да мълчиш! – прекъсна го раздразнено Дребосъчето. – Откъде знаеш?

Нима Кристер, който си имаше Йофа, можеше да разбере какво значи да нямаш куче, никакво кученце?

– Ела тука, мило кученце! – подвикна Дребосъчето, като все повече се убеждаваше, че кученцето е бездомно.

– Гледай да не тръгне по петите ти! – предупреди го Кристер.

– Нека. Та аз искам да тръгне с мене.

И кученцето тръгна след него. Така се озова пред входа на дома, в който живееше Дребосъчето. Дребосъчето взе кученцето на ръце и го понесе по стълбата. „Сега ще попитам мама мога ли да си го задържа.“ Но майка му не беше вкъщи. В бележката, която Дребосъчето намери на кухненската маса, се съобщаваше, че тя е в пералнята и че той може да я намери там, ако му дотрябва.

В това време кученцето се втурна като ракета в стаята на Дребосъчето. Децата хукнаха след него.

– Виждате ли, то иска да живее при мене! – завика Дребосъчето, обезумял от радост.

В същия миг през прозореца долетя Карлсон, който живееше на покрива.

– Здравейте! – извика той. – Да не сте боядисали кучето? Цялото е черно!

– Не виждаш ли, че това не е Йофа? – каза Дребосъчето. – Това е мое куче!

– Не, не е твое – възрази Кристер.

– Ти нямаш куче – потвърди Гунила.

– Пък аз имам горе хиляди кучета – каза Карлсон. – Най-добрият в целия свят кучевъд – това съм аз...

– Ами че аз не видях никакви кучета при тебе – прекъсна го Дребосъчето.

– Те просто не си бяха вкъщи. Всичките се бяха разлетели – обясни Карлсон. – Моите кучета са летящи.

Дребосъчето не слушаше Карлсон. Хилядите летящи кучета не значеха нищо за него в сравнение с това малко мило кученце.

– Не, не вярвам да си има стопанин – каза отново Дребосъчето.

Гунила се наведе над кучето.

– Всеки случай върху нашийника му е написано Алберг – рече тя.

– Ясно, това е фамилното име на неговия стопанин – подхвана Кристер.

– Може би тоя Алберг е вече умрял! – възрази Дребосъчето и помисли, че дори и да съществува тоя Алберг, той навярно не обича кученцето. И изведнъж му хрумна прекрасна мисъл. – Може пък кученцето да се казва Алберг? – попита той, като погледна с умоляващ поглед Кристер и Гунила.

Но те тъй се разсмяха, та чак обидно да ти стане.

– Аз имам няколко кучета, които се обаждат на името Алберг – каза Карлсон. – Здравей, Алберг! Кученцето подскочи към Карлсон и весело заляя.

– Ето, виждате ли – извика Дребосъчето, – то си знае името... Алберг, Алберг, тука! Гунила хвана кученцето.

– Тука на нашийника е отбелязан телефонният номер – каза безжалостно тя.

– Разбира се, че кученцето си има личен телефон – обясни Карлсон. – Кажу му да позвъни на своята прислужница и да я предупреди, че ще се върне късно. Моите кученца винаги звънят по телефона, когато закъсняват.

Карлсон погали кученцето с дебеличката си ръка.

– Едно от моите кучета, което също така се казваше Алберг, закъсня преди няколко дена – продължи Карлсон. – То решило да позвъни вкъщи, за да ме предупреди, но сгрешило номера и попаднало на един стар майор в оставка, който живеел в Кунгсхолм. „Някое от кучетата на Карлсон ли е на телефона?“ – попитало то. Майорът се обидил и започнал да ругае:

„Магаре! Аз съм майор, а не куче!“ „Защо тогава се нахвърляте

върху ми с лай?“ – попитало учтиво моето куче Алберг. Виждате ли колко умно е то?

Дребосъчето не слушаше какво говори Карлсон. Сега нищо друго не го интересуваше освен малкото кученце. И дори тогава, когато Карлсон каза, че не би било зле да се позабавлява, Дребосъчето не му обърна никакво внимание. Тогава Карлсон изду долната си устна и заяви:

– Не, няма да играя така! През всичкото време ти се занимаваш само с това кученце, а пък и аз искам да се занимавам с нещо.

Гунила и Кристер подкрепиха Карлсон.

– Хайде да уредим „Забава на чудесата“ – предложи Карлсон, като престана да се сърди. – Познай кой е най-добрият в света фокусник?

– Разбира се, Карлсон! – завикаха в надпревара Дребосъчето, Кристер и Гунила.

– Значи решаваме да уредим „Забава на чудесата“?

– Да! – казаха децата.

– Решаваме също така входът за това представление да струва един бонбон?

– Да – потвърдиха децата.

– Решаваме още събраните бонбони да отидат за благотворителни цели?

– Така ли? – попитаха учудени децата.

– А съществува само една истинска благотворителна цел – грижата за Карлсон.

Децата се спогледаха в недоумение.

– А може би... – започна Кристер.

– Не, ние решихме вече! – прекъсна го Карлсон. – Иначе не играя.

И така, те решиха, че всички бонбони ще получи Карлсон, който живее на покрива.

Кристер и Гунила отърчаха на улицата и разказаха на всички деца, че още сега горе, в дома на Дребосъчето, ще започне голямо представление – „Забава на чудесата“. И всички, които имат поне пет йоре, да изтичат в магазинчето и да си купят там „входни бонбони“.

Пред стаята на Дребосъчето стоеше Гунила; тя събираше от всички зрители бонбоните и ги слагаше в кутия с надпис: „За благотворителни цели“.

Посред стаята Кристер нареди столове за зрителите. В единия ъгъл на стаята беше разпънато одеяло и оттам долитаха шепот и кучешки лай.

– Какво ще ни показват тук? – попита едно момче на име Кире. –

Ако е някаква глупост, ще поискам да ми върнат бонбона.

Дребосъчето, Гунила и Кристер не обичаха тоя Кире. Той все беше недоволен от нещо.

Но ето иззад одеялото излезе Дребосъчето. На ръце държеше малкото кученце.

– Сега ще видите най-добрия в целия свят фокусник и дресираното куче Алберг! – съобщи тържествено той.

– Както беше разгласено, пред вас ще се яви най-добрият в целия свят фокусник – чу се глас зад одеялото и пред зрителите се показа Карлсон.

На главата си беше сложил цилиндъра на бащата на Дребосъчето, а плещите си беше наметнал с карираната престилка на майката на Дребосъчето, като я беше вързал под брадата си в разкошен възел. Тая престилка заместваше черното наметало, с което фокусниците обикновено излизат пред зрителите.

Всички дружно заръкопляскаха. Всички освен Кире.

Карлсон се поклони. Той имаше твърде самодоволен вид: но ето той сне от главата си цилиндъра и показа на всички, че цилиндърът е празен – точно така, както обикновено правят фокусниците.

– Бъдете добри, господа, да се убедите, че в цилиндъра няма нищо! Абсолютно нищо! – каза той.

„Сега ще извади оттам жив заек – помисли си Дребосъчето. Той беше гледал веднъж в цирка фокуснически номера. – Ще бъде много забавно, ако Карлсон наистина извади от цилиндъра заек!“

– Както ви се каза, в тоя цилиндър няма нищо – продължи мрачно Карлсон. – И никога няма да има нищо, ако вие не сложите нещо. Аз виждам, че пред мене седят малки лакомници и ядат бонбони. Сега ще пуснем тоя цилиндър да ви обиколи и нека всеки от вас пусне по един бонбон. Това ще направите с благотворителна цел.

Дребосъчето с цилиндър в ръка обиколи всички деца. Бонбоните се сипеха в цилиндъра. После той предаде цилиндъра на Карлсон.

– Някак подозрително хлопат в него бонбоните! – каза Карлсон и поклати цилиндъра. – Ако беше пълен, нямаше така да хлопат.

Карлсон пхна в устата си един бонбон и почна да дъвче.

– Ето това наричам аз благотворителност! – извика той и още по-енергично заработи с челюстите си.

Кире не пусна никакъв бонбон в шапката, макар че в ръцете си имаше цяло пакетче с бонбони.

– Та ето, мои скъпи другари, и ти, Кире – каза Карлсон, – пред нас е

дресираното куче Алберг. То умее да прави всичко: да звъни по телефон, да лети, да пече кифлички, да разговаря и повдига краче. С една дума – всичко.

В този миг кученцето наистина повдигна краче точно край стола на Кире и на пода се образува малка локвичка.

– Сега вие виждате, че аз не преувеличавам. Това е истинско дресирано куче.

– Празна работа! – каза Кире и отмести стола встрани от локвичката. – Всяко куче ще направи този фокус. Нека този Алберг поприказва малко. Това ще бъде по-трудничко, ха-ха!

Карлсон се обърна към кученцето:

– Трудно ли ти е да приказваш, Алберг?

– Не – отговори кученцето. – Трудно ми е да приказвам само когато пуша цигара.

Деца подскочиха от учудване. Но Дребосъчето реши в себе си, че зад него приказва Карлсон. И дори се зарадва от това, защото искаше да има обикновено куче, а не някакво си говорещо.

– Мили Алберг, не можеш ли да разкажеш нещо из кучешкия си живот на нашите другари и на Кире? – попита Карлсон.

– На драго сърце – отговори Алберг и почна своя разказ: – Поминалата вечер ходих на кино – каза Алберг и заподскача весело около Карлсон.

– Наистина ходи – потвърди Карлсон.

– Да! И наред с мене на стола седяха две бълхи – продължи Алберг.

– Какво приказваш? – учуди се Карлсон.

– Да, да! – потвърди Алберг. – И когато после излязохме на улицата, чух как едната бълха каза на другата: „Какво искаш да направим: пеш ли да си идем вкъщи, или с куче?“

Всички деца смятаха, че представлението е хубаво, макар и да не приличаше много на „Забава на чудесата“. Само Кире седеше недоволен.

– Нали той каза, че това куче може да пече кифлички – обади се насмешливо Кире.

– Алберг, ще изпечеш ли кифлички? – попита Карлсон.

Алберг зина и легна на пода.

– Не, не мога... – отговори кучето.

– Ха-ха! Така си и мислех! – завика Кире.

– Не мога, защото нямам мая – поясни Алберг.

На всички деца Алберг се хареса много. Но Кире продължаваше да

упорства.

– Тогава нека полети – каза той. – За това не трябва мая.

– Ще полетиш ли, Алберг? – попита Карлсон кученцето.

Кученцето изглеждаше задрямало, но все пак отговори на Карлсон:

– Защо не, но ако и ти полетиш с мене, защото обещах на мама никога да не летя без възрастни.

– Тогава ела тук, Албергчо – каза Карлсон и пое кученцето от пода.

След миг Карлсон и Алберг вече летяха. Най-напред те се издигнаха към тавана и направиха няколко кръга около лампата, а после отлетяха през прозореца. Кире дори побледня от учудване.

Всички деца се втурнаха към прозореца, за да гледат как Карлсон и Алберг летят над покрива на къщата.

А Дребосъчето изпадна в ужас и извика:

– Карлсон, Карлсон, върни се обратно с моето кученце!

Карлсон послуша. Тозчас се върна обратно и сложи кучето на пода. Алберг се разтърси. Той изглеждаше много учуден. Можеше да се допусне, че това беше първият полет в живота му.

– Хайде стига засега! Друго нещо няма да показваме. А това е за тебе. На! – И Карлсон блъсна Кире. Кире не разбра веднага какво иска Карлсон.

– Дай бонбона! – рече сърдито Карлсон. Кире извади своето пакетче и го даде на Карлсон, като успя все пак да лапне още един бонбон.

– Позор на лакомото момче!... – каза Карлсон и очите му зашариха наоколо. – А къде е кутията с благотворителните вноски? – попита тревожно той.

Гунила му подаде кутията, в която събираше „входните билети“. Тя помисли, че сега, когато Карлсон се сдобил с толкова бонбони, ще почерпи всички деца. Но Карлсон не направи това. Той грабна кутията и почна да брой трескаво бонбоните.

– Петнадесет парчета – каза той. – Стигат за вечеря... Довиждане! Отивам да вечерям вкъщи.

И той отлетя през прозореца.

Децата тръгнаха да се разотиват. Гунила и Кристер също си излязоха. Дребосъчето и Алберг останаха сами. Това много зарадва Дребосъчето. Той взе кученцето на колене и му зашепна нещо. Кученцето го лизна по лицето и заспа, като сладко похъркваше.

После майката на Дребосъчето се върна от пералнята и всичко се измени. На Дребосъчето му стана много тъжно: майка му съвсем не смяташе, че Алберг е бездомно куче. Тя позвъни на номера, който беше

издълбан върху нашияника на Алберг, и разказа, че нейният син е намерил черно кученце – пудел.

Дребосъчето стоеше до телефона, притискаше кученцето към гърдите си и шепнеше:

– Дано кученцето не е тяхно! Но уви, кученцето излезе тяхно.

– Знаеш ли, синко, кой е притежателят на Боби? – каза майката, като сложи слушалката. – Момченце, което се казва Стефан Алберг.

– Боби ли? – попита Дребосъчето.

– Да, така се казва кученцето. Стефан се е съсипал да плаче. Към седем часа ще дойде за Боби.

Дребосъчето нищо не отговори, но силно побледня и очите му заблестяха. Той още по-силно притисна кученцето към себе си и тихичко, за да не чуе майка му, зашепна на ухото му:

– Миличък Алберг, как искам да си мое кученце!

Когато удари седем часът, дойде Стефан Алберг и отнесе кученцето.

А Дребосъчето лежеше в кревата си и плачеше тъй горчиво, че просто сърцето да ти разкъса.

Карлсон на рожден ден

Настана лято. Училищните занятия приключиха и застыгаха Дребосъчето да го изпратят при баба му на село. Но преди заминаването трябваше да мине едно важно събитие – рожденият ден на Дребосъчето, който навършваше осем години. О, откога Дребосъчето беше зачал рождения си ден! Почти от оня ден, когато навърши седем години.

Чудно нещо, колко време изтича между два рождени дни – почти толкова, колкото между новогодишните празници.

Вечерта срещу рождения си ден Дребосъчето разговаря с Карлсон.

– Утре е моят рожден ден – каза Дребосъчето. – При мен ще дойдат на гости Гунила и Кристер и ще ни сложат трапеза в моята стая... – Дребосъчето помълча:

изглеждаше мрачен. – Много ми се иска да поканя и тебе – продължи той, – но...

Майка му толкова много се сърдеше на Карлсон, че беше безполезно да иска от нея разрешение.

Карлсон изду долната си устна повече от всеки друг път:

– Няма да дружа с тебе, ако не ме поканиш! И аз искам да се повеселя.

– Добре, добре, ела – каза бързо Дребосъчето. Той реши да поговори с майка си. Каквото ще да става, но е невъзможно да празнува рождения си ден без Карлсон.

– А с какво ще ни гощават? – попита Карлсон, като престана да се сърди.

– То се знае, с торта, украсена с осем свещи.

– Добре! – извика Карлсон. – Знаеш ли, аз имам едно предложение.

– Какво? – попита Дребосъчето.

– Не може ли да помолиш майка си да ни приготви вместо една торта с осем свещи, осем торти с една свещ?

Но Дребосъчето не вярваше, че майка му ще се съгласи.

– Ти навярно ще получиш хубави подаръци – попита Карлсон.

– Не зная – отвърна Дребосъчето и въздъхна. Той знаеше: това, което искаше, за което жадуваше, нямаше да получи...

– То се знае, няма да ми подарят куче, докато съм жив. Но, разбира се, ще получа много други подаръци. Затова реших целия ден да се веселя и никак да не си мисля за куче. А ако получа кутия с бонбони, ще ти

я дам.

За Карлсон Дребосъчето беше готов на всичко, особено сега, когато предстоеше раздялата.

– Знаеш ли, Карлсон – рече Дребосъчето, – вдруги ден заминавам при баба за цяло лято.

Карлсон отначало се натъжи, но после каза с весел вид:

– И аз ще отида при баба си, и моята баба много повече прилича на истинска баба, отколкото твоята.

– А къде живее твоята баба? – попита Дребосъчето.

– В къща, че къде другаде! Да не мислиш, че живее на улицата и по цяла нощ се скита?

Те не можеха повече да говорят нито за бабата на Карлсон, нито за рождения ден на Дребосъчето, нито за каквото и да било друго, защото вече се стъмваше и Дребосъчето трябваше по-скоро да си легне, за да не се успи на рождения си ден.

Като се събуди на следното утро, Дребосъчето остана да лежи в кревата си и да чака как ще се отвори вратата и ще влязат всички при него в стаята да донесат тортата за рождения ден и другите подаръци.

Минутите се влачеха мъчително дълго.

Дребосъчето почувства, че на корема му прималя от очакване, толкова много му се искаше да види подаръците.

И ето най-после в коридора се раздадоха стъпки и се чуха думите: „Да, навярно е вече буден.“ Вратата се разтвори и се появиха всички: майката, бащата, Босе и Бетан.

Дребосъчето седна на кревата и очите му заблестяха:

– Честито, мило Дребосъче! – каза майка му. И баща му, и Босе, и Бетан също казаха: „Честито!“ Пред Дребосъчето поставиха табла. Върху нея имаше торта с осем свещи и други подаръци.

Много бяха подаръците – макар и да бяха може би по-малко, отколкото на миналите рождени дни: на таблата имаше четири пакета. Дребосъчето бързо ги преброи.

Но бащата каза:

– Не е задължително всички подаръци да се дадат сутринта. Може би ще получиш още нещо и през деня...

Дребосъчето много се зарадва на четирите пакета. В тях имаше: кутийка с бои, пистолет за игра, книга и нови сини гащета. Всичко му се хареса много. „Колко са мили и мама, и татко, и Босе, и Бетан! – помисли Дребосъчето. – Никой в света няма такива мили майка и баща, брат и сестра!“

Дребосъчето стреля няколко пъти с пистолета. Изстрелите бяха доста гръмки. Цялото семейство беше насядало край леглото му и слушаше как той стреля. О, как се обичаха всички помежду си!

– Само като си помисли човек, че преди осем години ти се появи на света – ей такава дребосъче... – каза бащата на Дребосъчето.

– Да – рече майката, – колко бързо тече времето! Какъв дъжд плющеше тоя ден в Стокхолм!

– Мамо, аз в Стокхолм ли съм се родил? – попита Дребосъчето.

– Разбира се – отговори майка му.

– А Босе и Бетан нали са родени в Малмьо?

– Да, в Малмьо.

– А ти, татко, нали си роден в Гьотеборг? Ти си ми разправял...

– Да, аз съм гьотеборгско момченце – каза бащата.

– А ти, мамо, къде си родена?

– В Ескилстун – отговори майка му. Дребосъчето я прегърна горещо.

– Какво щастие, че сме се събрали! – рече той. Всички се съгласиха с него.

После изпяха на Дребосъчето „За много години“, а Дребосъчето стреля с пистолета и се получи оглушителен трясък. Сетне Дребосъчето зачака гости и през всичкото време стреляше с пистолета и размишляваше върху думите на баща си, че подаръци може да получи и през деня. За един миг той дори повярва, че ще стане чудо – ще му подарят кученце. Но тозчас разбра, че това е невъзможно, и дори се разсърди на себе си, дето така глупаво се е размечтал. Нали твърдо беше решил да не мисли днес за куче и да се радва на всичко останало.

И Дребосъчето наистина се радваше на всичко. Веднага след обяда майка му почна да нарежда масата в неговата стая. Сложи голям букет цветя във вазата и донесе най-красивите розови чашки – за трима души.

– Мамо – каза Дребосъчето, – нужни са четири чашки.

– Защо? – попита учудена майка му. Дребосъчето се обърка. Тъкмо сега беше моментът да признае, че е поканил за рождения си ден Карлсон, макар че майка му ще бъде недоволна от това.

– Карлсон, който живее на покрива, ще дойде също така при мене – каза Дребосъчето и погледна смело майка си в очите.

– О! – въздъхна майка му. – О! Че какво, нека дойде! Нали днес е рожденият ти ден!

Тя погали по светлите коси Дребосъчето.

– Ти все още си оставаш с детските си фантазии. Не е за вярване, че

си навършил осем години. На колко години си, Дребосъче?

– Аз съм мъж в разцвета на силите си – отговори важно Дребосъчето, точно като Карлсон.

Бавно минаваше тоя ден. Вече отдавна настана това „през деня“, за което спомена бащата на Дребосъчето, но никой не донесе никакви нови подаръци.

В края на краищата Дребосъчето получи още един подарък.

Босе и Бетан, които не бяха разпуснати за лятната ваканция, се върнаха от училище и веднага се заключиха в Босевата стая.

Не пуснаха Дребосъчето вътре. Той стоеше в коридора и слушаше как отвъд заключената врата се чуваше хихикането на сестрата и шумолене на хартия. Дребосъчето едва не се пръсна от любопитство.

След известно време те излязоха и Бетан, смеейки се, подаде на Дребосъчето един пакет. Той се зарадва много и искаше веднага да го разопакова, но Босе му каза:

– Не, по-напред прочети стиховете, които са залепени тука.

Стиховете бяха написани с едри печатни букви, за да може Дребосъчето сам да ги прочете.

И той прочете:

От Босе и Бетан дар чакан и желан:
красиво кученце, що си кротува,
не лае, не скача, нито пък лудува.
На никого никога то не налита.
Не води то с кучета битка открита.
Опашки и лапи, глави и ушички
добре са ушити. От чер плюш са всички.

Дребосъчето мълчеше. Той сякаш се вкамени.

– А сега развържи пакета – каза Босе. Но Дребосъчето захвърли пакета в ъгъла на стаята и сълзи като град рукнаха по бузите му.

– Какво ти е, Дребосъче, какво ти е? – попита изплашено Бетан.

– Недей плака, не плачи, Дребосъче! – повтаряше смутен Босе; личеше, че е много натъжен. Бетан прегърна Дребосъчето:

– Прости ни! Искахме само да се пошегуваме. Разбираш ли?

Дребосъчето се изтръгна рязко от ръцете на Бетан. Лицето му беше мокро от сълзи.

– Вие знаехте – говореше той, като хълцаше, – вие знаехте, че аз си мечтаех за живо кученце! Нямахме защо да ме дразните...

Дребосъчето избяга в своята стая и се тръшна на кревата. Босе и

Бетан се втурнаха след него. Но Дребосъчето не им обръщаше никакво внимание – целият се тресеше от плач.

Сега рожденият ден беше помрачен. Дребосъчето беше решил да бъде целия ден весел дори да не му подаряха кученце. Но да получи подарък плюшено куче – това беше вече прекалено! Щом си спомняше за това, неговият плач се превръщаше в истинско ридание и той все по-дълбоко завираще главата си във възглавницата.

Майката, Босе и Бетан стояха около кревата. На всички им беше много тъжно.

– Аз ей сега ще позвъня на татко ви и ще го помоля да си дойде порано от работа – каза майката.

Дребосъчето плачеше... Какво от това, че баща му ще си дойде. Сега всичко изглеждаше на Дребосъчето безнадеждно тъжно. Рожденият ден беше помрачен и нищо вече не можеше да помогне.

Дребосъчето слушаше как майка му отиде да се обади по телефона, но продължаваше да плаче. Чу, че баща му се върна вкъщи, но пак продължаваше да плаче. Не, никога вече Дребосъчето няма да бъде весел... Най-добре ще е още сега да умре и нека тогава Босе и Бетан си вземат плюшеното куче, за да помнят вечно колко са били жестоки към своя малък брат на рождения му ден, когато е бил още жив...

Изведнъж Дребосъчето забеляза, че всички – и майка му, и татко му, и Босе, и Бетан – стояха около леглото му, но той още по-дълбоко зарови главата си във възглавницата.

– Слушай, Дребосъче, там на входната врата някой те чака... – каза бащата. Дребосъчето не отговори. Татко му го бутна за рамото.

– Не чуваш ли, че при входа те чака един приятел?

– Навярно Гунила и Кристер – измънка Дребосъчето.

– Не, тоя, който те чака, се казва Бимбо – каза майката.

– Не познавам никакъв Бимбо! – промърмори Дребосъчето.

– Възможно е – рече майка му. – Но той много иска да се запознае с тебе.

Тъкмо в тази минута в антрето се чу тихо джафкане.

Дребосъчето напрегна всичките си мускули, като упорстваше да се вдигне от възглавницата. Не, крайно време е да се отучи от всякакви фантазии...

Но ето че от антрето отново се раздаде джафкане. С рязко движение Дребосъчето седна на леглото.

– Това кученце ли е? Живо кученце? – попита той.

– Да – каза баща му. – Това е кученце. Твое кученце.

Босе се втурна в антрето и след миг влетя в стаята на Дребосъчето – о, навярно на Дребосъчето му се присънва, – Босе държеше в ръцете си малко кученце с къс косъм, от породата на дакелите.

– Нали това живо кученце е мое? – прошепна Дребосъчето.

Сълзи премрежваха очите му, когато протегна ръце към Бимбо. Изглежда, че се боеше да не би изведнъж кученцето да се превърне в дим и да изчезне.

Но Бимбо не изчезна. Дребосъчето държеше Бимбо на ръце, а той лижеше бузите му, гръмко джафкаше и душеше ушите му. Бимбо беше наистина жив.

– Е, сега щастлив ли си, Дребосъче? – попита бащата.

Дребосъчето само въздъхна. Как можеше баща му да пита за това! Дребосъчето беше толкова щастлив че нещо му премаля отвътре. А може би винаги така става, когато си щастлив.

– Това плюшено куче ще бъде играчка за Бимбо. – Разбираш ли Дребосъче? Ние не искахме да те дразним... така ужасно – каза Бетан.

Дребосъчето прости за всичко. Пък и той почти не слушаше какво му говорят, защото си приказваше с Бимбо:

– Бимбо, миличък Бимбо, ти си мое кученце.

После Дребосъчето каза:

– Аз мисля, че моят Бимбо е много по-мил от Алберг, защото кучетата от породата на дакелите са безспорно най-хубавите кучета на света.

Тогава Дребосъчето си спомни, че Гунила и Кристер трябва да пристигнат всяка минута...

О! Дребосъчето дори не можеше да си представи, че е възможно един само ден да му донесе толкова щастие. Помислете си само! Още тозчас ще узнаят, че си има кученце, и то най-прекрасното кученце в света!...

Но изведнъж Дребосъчето се обезпокои:

– Мамо, а ще мога ли да взема Бимбо при баба?

– Разбира се. Ти ще го занесеш в тая малка кошничка за пренасяне на кученца, която Босе донесе в стаята заедно с кученцето.

– О! – извика Дребосъчето. – О!

Позвъни се. Пристигнаха Гунила и Кристер. Дребосъчето се хвърли на среща им, като викаше силно:

– Подариха ми кученце! Имам си вече мое собствено кученце!

– Ой, какво е миличко! – извика Гунила, но изведнъж се сепна и произнесе тържествено: – Честит ти рожден ден! Ето ти подарък от Кристер и мене. – И тя поднесе на Дребосъчето торбичка с бонбони, а

после клекна пред Бимбо и повтори: – Ой, колко е миличко!

На Дребосъчето беше много приятно да слуша това.

– Почти толкова мило, колкото Йофа – каза Кристер.

– Какво приказваш? То е много по-хубаво от Йофа и дори много по-хубаво от Алберг – каза Гунила.

– Да, то е по-хубаво от Алберг – съгласи се Кристер.

Дребосъчето си помисли, че и Гунила, и Кристер са му много добри другари, и ги покани да седнат на празнично наредената маса.

Точно в тая минута майката донесе чиния малки апетитни сандвичи с шунка и със сирене и голяма купа, пълна догоре с курабии. В средата на масата се виждаше празничната торта с осем запалени свещи. Майката взе голямата кана с какао и почна да налива в чашите.

– Няма ли да почакаме Карлсон? – попита предпазливо Дребосъчето.

Майка му поклати глава:

– Не, аз мисля, че не си струва да го чакаме. Уверена съм, че той няма да дойде сега. И изобщо нека му поставим кръст. Нали си имаш сега Бимбо?

Разбира се. Дребосъчето сега си има Бимбо, но все пак много му се искаше и Карлсон да дойде на неговия празник.

Гунила и Кристер седнаха на масата и майката на Дребосъчето почна да ги черпи със сандвичи. Дребосъчето сложи Бимбо в кошничката и също седна на масата.

Когато майката излезе и остави децата сами, Босе подаде носа си в стаята и извика:

– Да не изядете цялата торта! Да оставите за мене и Бетан!

– Добре, ще ви оставя по едно парче – отговори Дребосъчето. – Маркар че, да си кажа правото, това е несправедливо. Вие толкова години сте яли торти, когато мене ме е нямало на тоя свят!...

– Само гледай да ни оставиш по-големички парчета! – извика Босе, като затвори вратата.

В тоя миг отвън се чу познатото бръмчене на мотор и през прозореца в стаята долетя Карлсон.

– Вие сте вече на трапезата? – извика той. – Изглежда, сте изяли всичко?

Дребосъчето го успокои, като каза, че масата е отрупана с ядене.

– Прекрасно! – каза Карлсон.

– А няма ли да честитиш на Дребосъчето рождения му ден? – попита го Гунила.

– Да-да, разбира се, честитя му! – отговори Карлсон. – Къде е моето място?

Майката на Дребосъчето не беше сложила четвърта чашка. Когато Карлсон забеляза това, той изду долната си устна и веднага се разсърди:

– Не, така не може! Това е несправедливо! Защо не са ми поставили чашка?

Дребосъчето му даде своята, а после тихичко се промъкна в кухнята и си донесе оттам друга чашка.

– Карлсон – каза Дребосъчето, като се върна в стаята, – подариха ми кученце. Казва се Бимбо. Ето го. – И Дребосъчето показва кученцето, което спеше в кошничката.

– Това е отличен подарък – каза Карлсон. – Подай ми, моля ти се, ето тоя сандвич, и она, и другия... Да! – извика изведнъж Карлсон. – Без малко щях да забравя! Донесох ти подарък. Най-хубавия подарък на света... – Карлсон извади от джоба на панталоните си една свирка и я подаде на Дребосъчето. – Сега можеш да свириш на своя Бимбо. Аз свирия винаги на своите кучета. Макар моите кучета да се казват Алберговци и да умеят да летят...

– Че как така, всичките ли се казват Алберговци?

– учуди се Кристер.

– Да, всичките – и хилядата! – отговори Карлсон.

– Сега какво, да не чакаме повече, аз мисля да пристъпваме вече към тортата.

– Благодаря, мили, мили Карлсон, за свирката. Толкова приятно ще ми бъде да свирия на моя Бимбо!

– Не забравяй – каза Карлсон, – че аз често ще ти взимам свирката.. Твърде, твърде често. – И изведнъж попита разтревожено: – Получи ли някакви бонбони?

– Разбира се – отвърна Дребосъчето. – От Гунила и Кристер.

– Всичките тия бонбони ще отидат за благотворителни цели – каза Карлсон и пхна пликчето в джоба си. После отново запоглъща един след друг сандвичите.

Гунила, Кристер и Дребосъчето също ядяха бързо, защото се бояха, че няма да им остане нищо. Но за щастие майката на Дребосъчето беше приготвила много сандвичи.

През това време майката и бащата на Дребосъчето, Босе и Бетан седяха в трапезарията.

– Обърнете внимание колко тихо седят децата – каза майката. – Аз съм просто щастлива, че Дребосъчето получи най-после кученце.

Разбира се, с него ще си имаме големи разprávии, но какво да се прави!

– Да, сега вярвам да забрави вече своите глупави измислици за Карлсон, който живее на покрива – каза бащата.

В този миг от стаята на Дребосъчето долетя смях и детски брътвеж. Тогавата майката предложи:

– Хайде да отидем при тях и да им се порадваме. Толкова са мили тези деца.

– Хайде, хайде да отидем! – подхвана Бетан. И всички те: майката, бащата, Босе и Бетан – се отправиха да погледат как Дребосъчето празнува своя рожден ден.

Бащата отвори вратата. Но първа извика майката, защото тя първа видя малкото дебеличко човече, което седеше на масата до Дребосъчето.

Това малко дебело човече беше чак до ушите изцапано с маслен крем.

– Ще припадна... – каза майката.

Бащата, Босе и Бетан мълчаха и гледаха с изблещени очи.

– Виждаш ли, мамо, Карлсон все пак ми дойде на гости. Ех, какъв чудесен рожден ден излезе!

Малкото дебело човече изтри с пръсти масления крем от устните си и така енергично замаха със своята дебела ръчичка към майката, бащата, Босе и Бетан, че по всички страни се разлетя маслен крем.

– Здравейте! – извика той. – Досега вие нямате честта да ме познавате. Аз се казвам Карлсон, който живее на покрива... Хей, Гунила, Гунила, ти твърде много си препълняш чинията! И аз искам торта.

И той хвана ръката на Гунила, която беше вече взела парче торта, и я накара да го сложи обратно.

– Никъде не съм виждал такова лакомо девойче – каза Карлсон и сложи в своята чиния голямо парче торта. – Най-добрият в света изтребител на торти – това е Карлсон, който живее на покрива – добави той и се усмихна радостно.

– Хайде да се махнем оттука – пошепна майката.

– Да, може. Идете си. Така ще бъде по-добре. Иначе при вас се стеснявам – заяви Карлсон.

– Обещай ми едно нещо – каза бащата, като се обърна към майката, когато излизаха от стаята на Дребосъчето. – Обещайте ми всички – и ти, Босе, и ти, Бетан. Обещайте ми никога никому да не разказвате за това, което сега видяхме.

– Защо? – попита Босе.

– Защото никой няма да ни повярва, ще ни разпитва, докато сме живи!...

Бащата, майката, Босе и Бетан си обещаха, че няма да разкажат нищо на едно живо същество за чудноватия другар, който си бе намерил Дребосъчето.

И те изпълниха обещанието си.

Никога никой не чу дума за Карлсон. И тъкмо затова Карлсон продължава да живее в своята малка къщичка, за която никой нищо не знае, макар тая къщичка да се намира на най-обикновен покрив, на най-обикновена улица в Стокхолм. Затова Карлсон и до ден днешен се разхожда спокойно, където си пожелае, и върши лудории, колкото си иска. Защото е известно, че той е най-големият немирник в целия свят!

Когато сандвичите, сладкишите и тортата се свършиха и Кристер и Гунила си отидоха вкъщи, а Бимбо си спеше дълбоко в своята кошница, Дребосъчето взе да се прощава с Карлсон.

Карлсон беше седнал върху рамката на прозореца, готов всеки миг да отлети.

Вятърът разлюляваше завеските, а въздухът беше топъл, защото вече беше настъпило лято.

– Миличък, премиличък Карлсон, нали ще си живееш пак на нашия покрив, когато се върна от бабини? Нали с положителност ще живееш там? – попита Дребосъчето.

– Спокойствие и само спокойствие! – каза Карлсон. – Ще остана да живея на покрива, ако ме пусне моята баба. А това още не се знае, защото тя ме смята за най-добрия внук на света.

– А ти наистина ли си най-добрият внук на света?

– Разбира се. И кой друг може да бъде, ако не аз? Ти можеш ли да посочиш друг? – попита Карлсон.

Той натисна копчето на корема си и моторът забръмча.

– Когато отново долетя, ние ще изядем още повече торти! – извика Карлсон. – От торти не се дебелее!... Довиждане, Дребосъче!

– Довиждане, Карлсон! – извика Дребосъчето.

И Карлсон отлетя.

Но в кошничката до креватчето на Дребосъчето лежеше Бимбо и спеше.

Дребосъчето се наведе към кученцето и го погали бавничко по главата със своята малка позагоряла ръка.

– Бимбо, утре ние ще отидем при баба – каза Дребосъчето. – Лека нощ, Бимбо! Спи спокойно.

КРАЙ

© 1955 Астрид Линдгрен
© Ран Босилек, превод от шведски

Astrid Lindgren
Lillebror och Karlsson på taket, 1955

Източник: <http://bezmonitor.com>
OCR и редакция: Виктор
Ръкописните заглавия на главите въведе Мирела

Карлсон, който живее на покрива
Четвърто издание допечатка Издателство Сампо София ул. Граф Игнатиев 72.
Печатница Полипринт – ЕАД Враца

Astrid Lindgren
LILLEBROR OCH KARLSSON PÅ TAKET
Raben & Sjogren. Stockholm

(c) Astrid Lindgren, 1955
(c) Ран Босилек, превод
(c) Издателство Сампо, 1992 ISBN 954-8048-03-5

Илюстрации Илун Викланд

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/86>]